MOȘ NAE
(N. BĂTZĂRIA)

Haplea

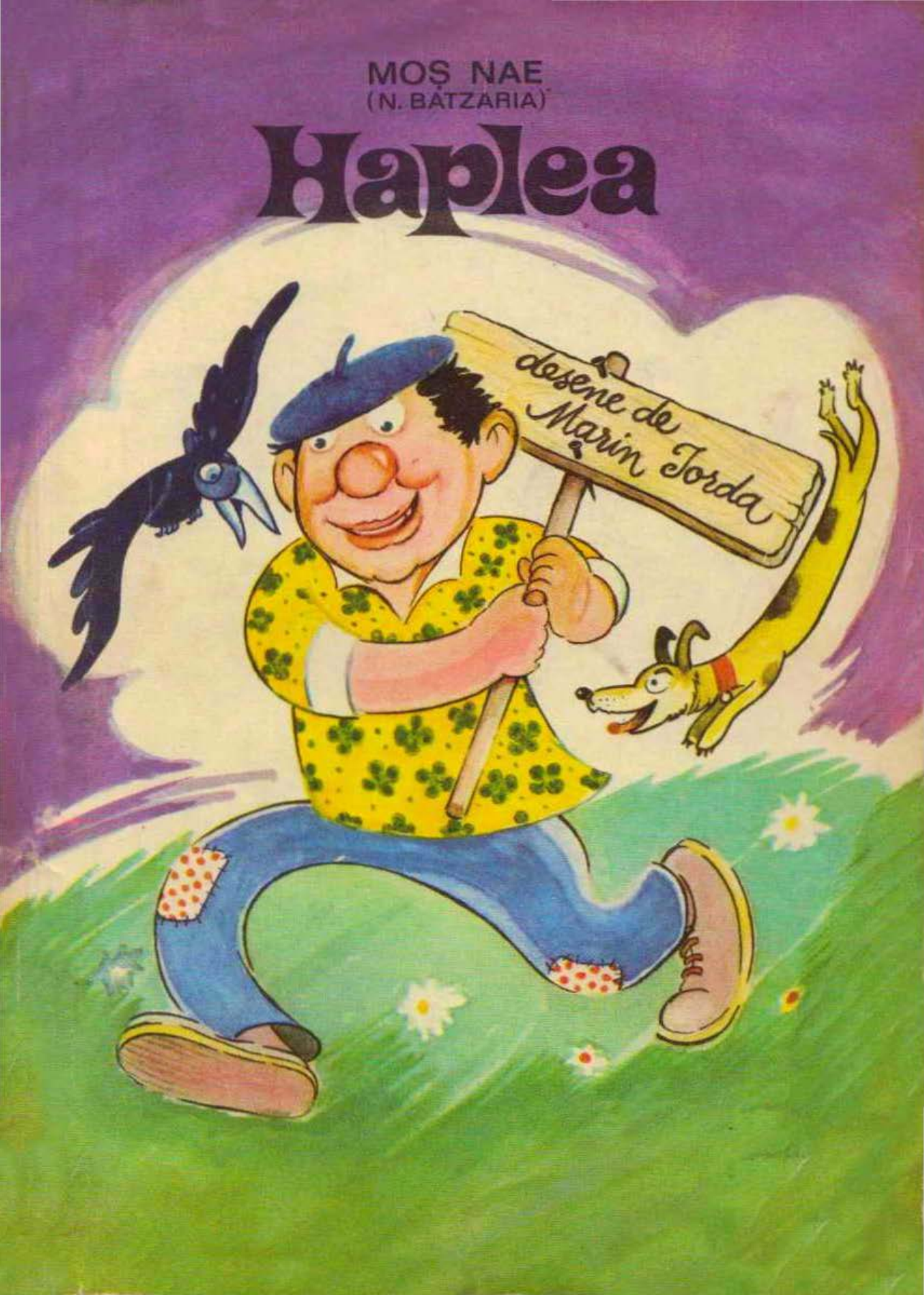

Haplea

ALTE PĂȚANII ȘI NĂZDRĂVĂNII

de

MOȘ NAE
(N. BĂTZARIA)

desene de
MARIN IORDA

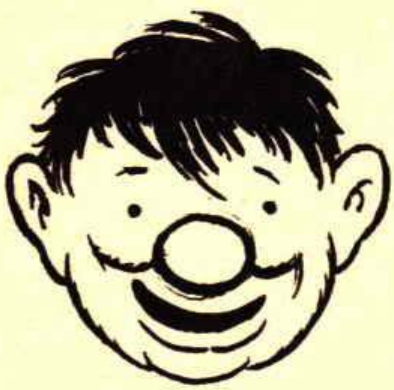

EDITURA ION CREANGĂ 1971

PANTALONII LUI HAPLEA

— Măi, nevastă, zice Haplea,
Pantalonii ăştia-i vezi?
Hai te-apucă şi degrabă
Cu o palmă să-i scurtezi.

Căci diseară... hei, diseară
Este mare tămbălău,
Merg la nunta lui Tănase
Ş-o să fie lată, zău.

Însă-aude şi băiatul —
Doar îl ştiţi pe Hăplişor —
Pe furiş ia pantalonii,
Merge drept la croitor.

Și-i dădu ca să-i scurteze.
— M-a trimis, îi zice, tata,
Ca să-i tai un lat de mînă
Și-ntr-un ceas să fie gata.

Croitorul, se-nțelege,
I-a scurtat, i-a potrivit.
Hăplișor își zice: „Tata
O să fie mulțumit".

Așteptînd să-i dea răsplată,
În cuier i-a atîrnat,
Cînd îi vede Haplea-și zice:
„Frosinica i-a uitat".

Se-apucă să-i facă singur,
Ş-auziţi-l: „Să poftească
Croitorul cel mai meşter
Mai frumos să-i potrivească!"

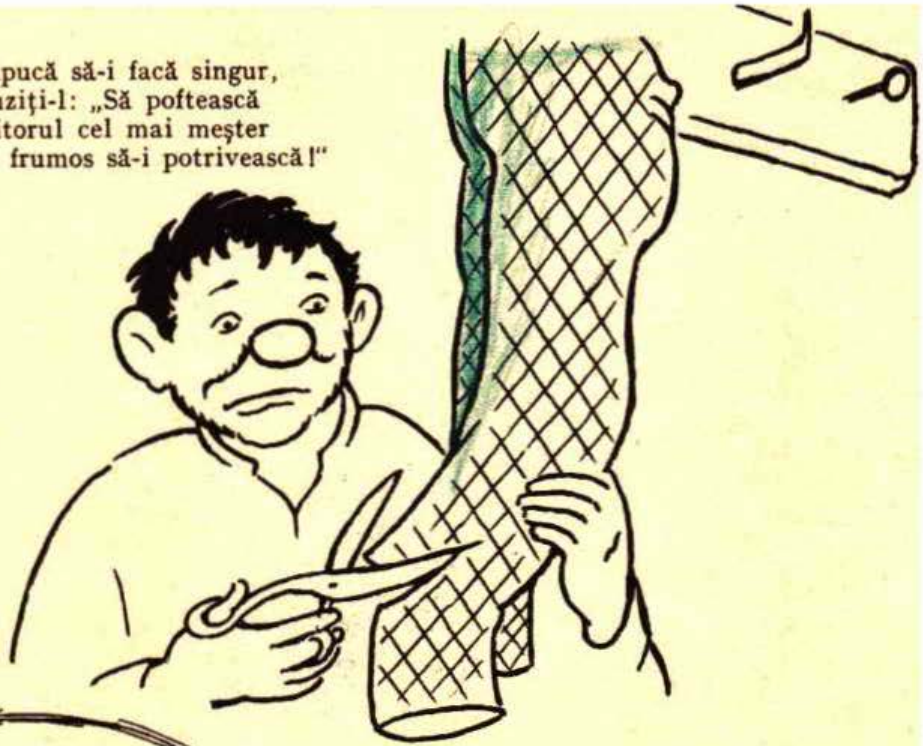

Mai tîrziu nevasta-şi zice:
„Pantalonii i-am uitat".
Şi sculîndu-se grăbită,
Înc-o dată i-a scurtat.

Îmbrăcîndu-i Haplea vede
De genunchi că i-au trecut:
— Frosinico, strigă dînsul,
Vin să vezi cît am crescut!

TE-AI PĂCĂLIT, CIOARĂ!

Haplea cumpără odată
Un ficat mai mărișor.
— Pentru cîine-i sau pisică?
Îl întreabă-un trecător.

— Nu, bădie, zice Haplea,
Cîini, pisici nici n-am gîndit.
Pentru mine-i și-al meu suflet,
De un veac tot am poftit.

— De-i așa, îi spune omul,
Să te-nvăț cum să-l gătești:
Fierbe-l bine două ceasuri,
Dup-aceea să-l prăjești.

Pune-i sare, nu prea multă,
Şi piper şi nucuşoară,
Foi de cimbru şi de chimen,
Iasomie, tămîioară.

Iar pe urmă... însă Haplea
Zice: — În minte-i greu să ţii
Toate cîte-nşiri din gură,
Fii bun, nene, să le scrii.

— Bine, Hapleo, face omul,
Scoate-o coală de hîrtie
Tot înşiră, mîzgăleşte,
O reţetă-ntreagă scrie.

— Mulţumesc, îi zice Haplea.
Ia reţeta şi porneşte,
Vede însă că o cioară
Tot în juru-i se-nvîrteşte.

„Vrei să guşti cum e ficatul?
Pune-ţi pofta-n cui tu, cioară!"
Însă cioara se repede,
Ia ficatu-n cioc şi zboară.

Haplea rîde şi-i arată
Cea reţetă de gătit:
— Sîc, nu ştii cum se găteşte,
Cioară, rău te-ai păcălit!

CĂPĂȚÎNA LUI HAPLEA

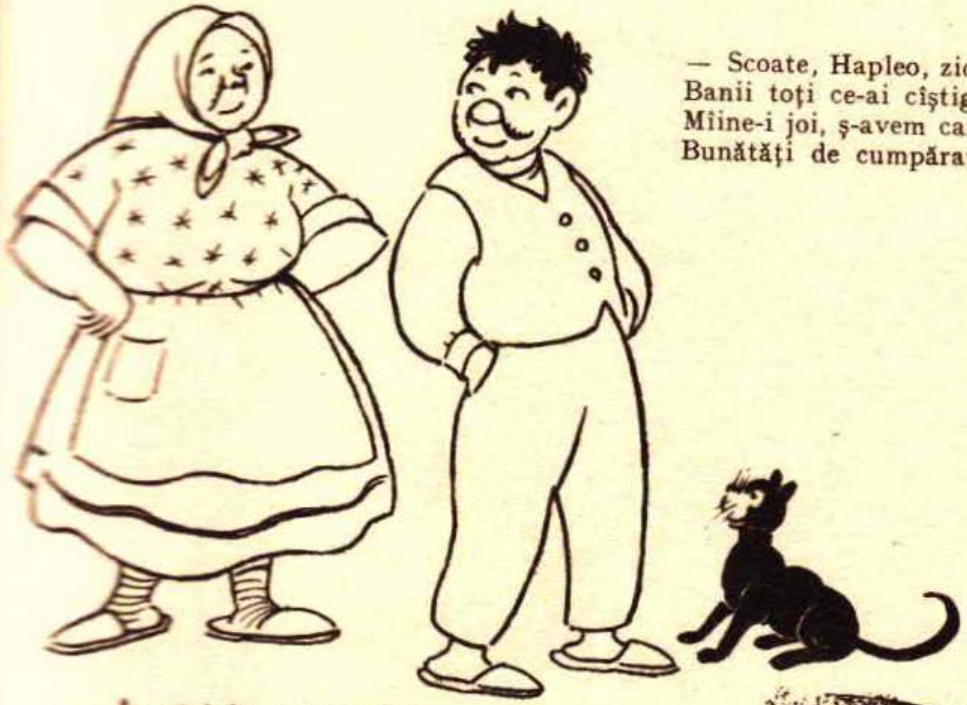

— Scoate, Hapleo, zice Frosa,
Banii toți ce-ai cîștigat,
Mîine-i joi, ș-avem cam multe
Bunătăți de cumpărat.

În căciulă,-n buzunare
Caută Haplea, scotocește,
Dar întreaga lui avere
Nici un pol nu depășește.

— Mare Haplea ești, măi Hapleo!
Du-te acum la ospătar
Ia de miel o căpățînă,
Cu oțet și cu mărar.

Dar pe drum l-apucă foamea,
Rupe capul și-l ciupește,
„Bună-i limba, ba urechea,
Ochiu-n gură se topește."

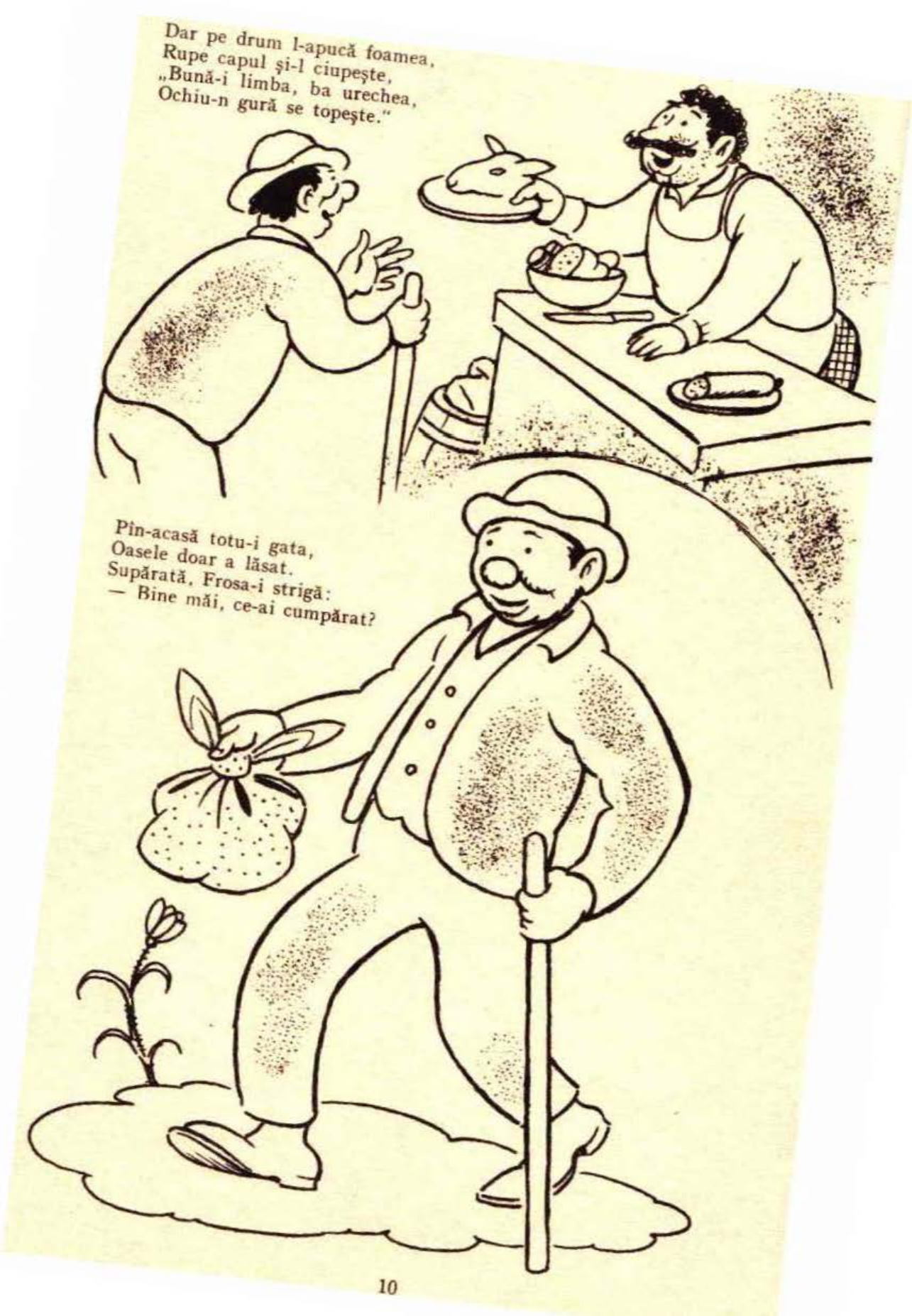

Pîn-acasă totu-i gata,
Oasele doar a lăsat.
Supărată, Frosa-i strigă:
— Bine măi, ce-ai cumpărat?

Unde-i limba sa din gură?
— Froso dragă, s-a născut
Fără limbă, pe sărmanul
Oaia îl făcuse mut.

— Unde-s ochii? Unde-i carnea?
Căci nu văd nimic pe el.
— Vai, bietul, se născuse
Orb, Frosino, orb și chel.

— Dar urechile, măi Hapleo,
Că urechi o fi avut?
— Nu, de loc, căci mieluşelul
Surd complet chiar s-a născut.

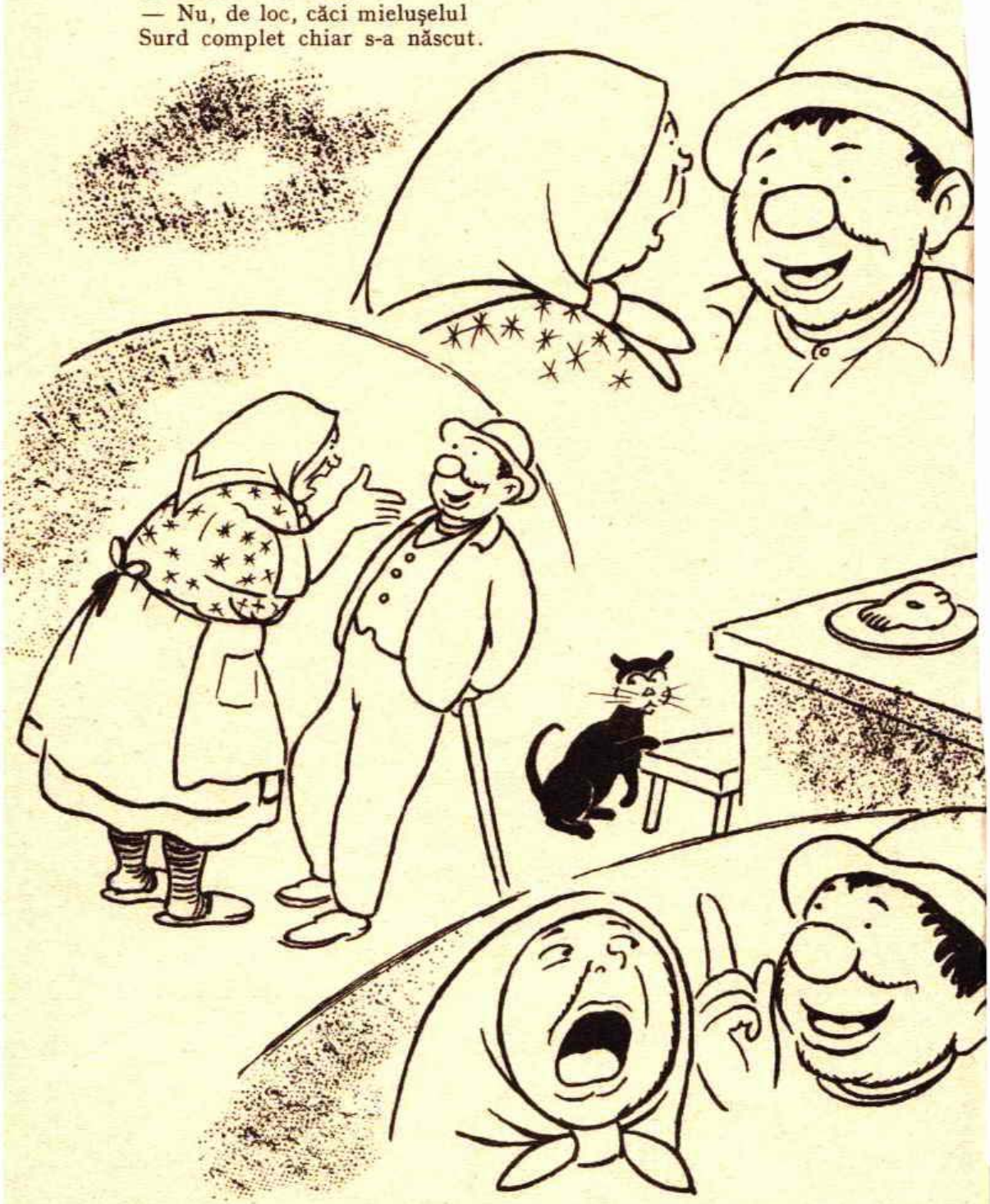

— De-i aşa, de ce să-l cumperi?
— Da, de ce l-am cumpărat?
Are dinţi frumoşi, Frosino,
Pentru dinţi eu l-am luat.

A MURIT CAZANUL

Cu-mprumut luase Haplea
Un cazan de la vecin,
Vrînd să fiarbă, zice dînsul,
Nişte ţuică sau pelin.

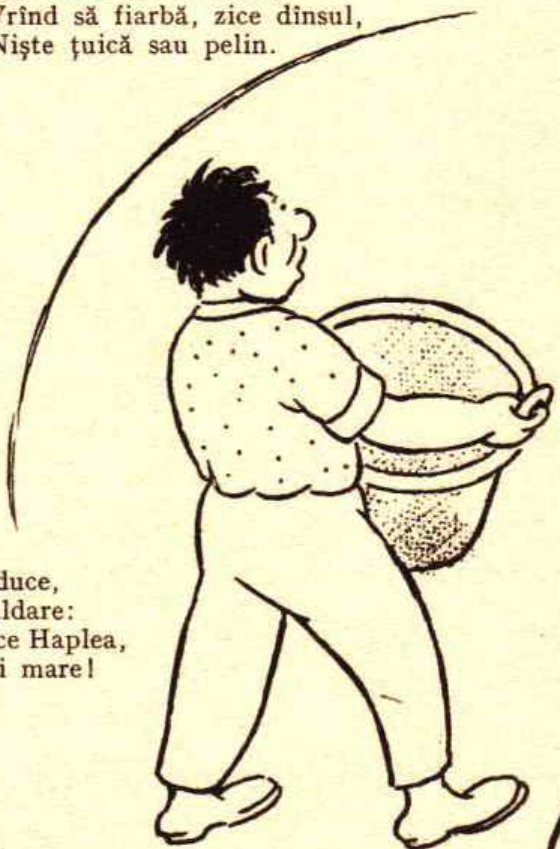

Înapoi cînd iar îl duce,
Pune-ntrînsul ş-o căldare:
— Să-ţi trăiască! zice Haplea,
Deie domnul la mai mare!

— Nu-nţeleg, îi spune omul,
Cum, de unde-i cea căldare?
— Ţi-a născut cazanul, neică,
Vezi, norocul tău fu mare.

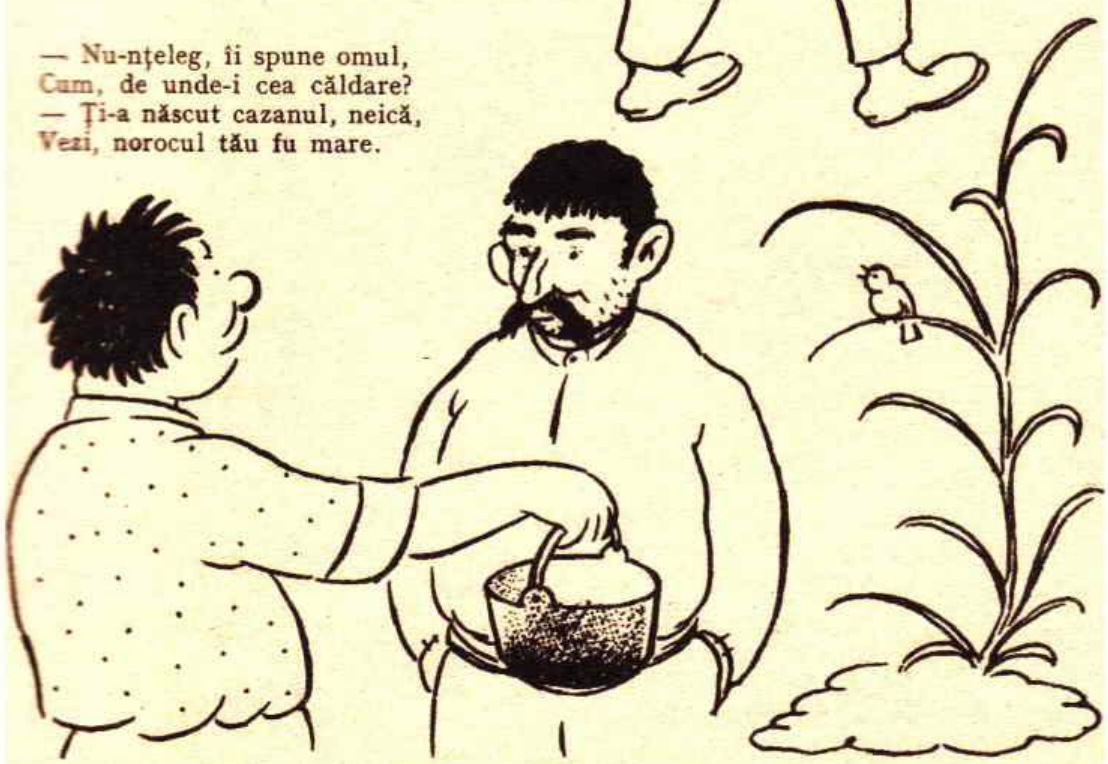

„Măi, da' prost e Haplea, doamne!
Prost de tot mai e sărmanul!"
Şi, firește, își păstrează
Şi căldarea şi cazanul.

După zece zile-mi pare,
Iar cazanul Haplea cere.
Se grăbește acum vecinul
Să i-l deie cu plăcere.

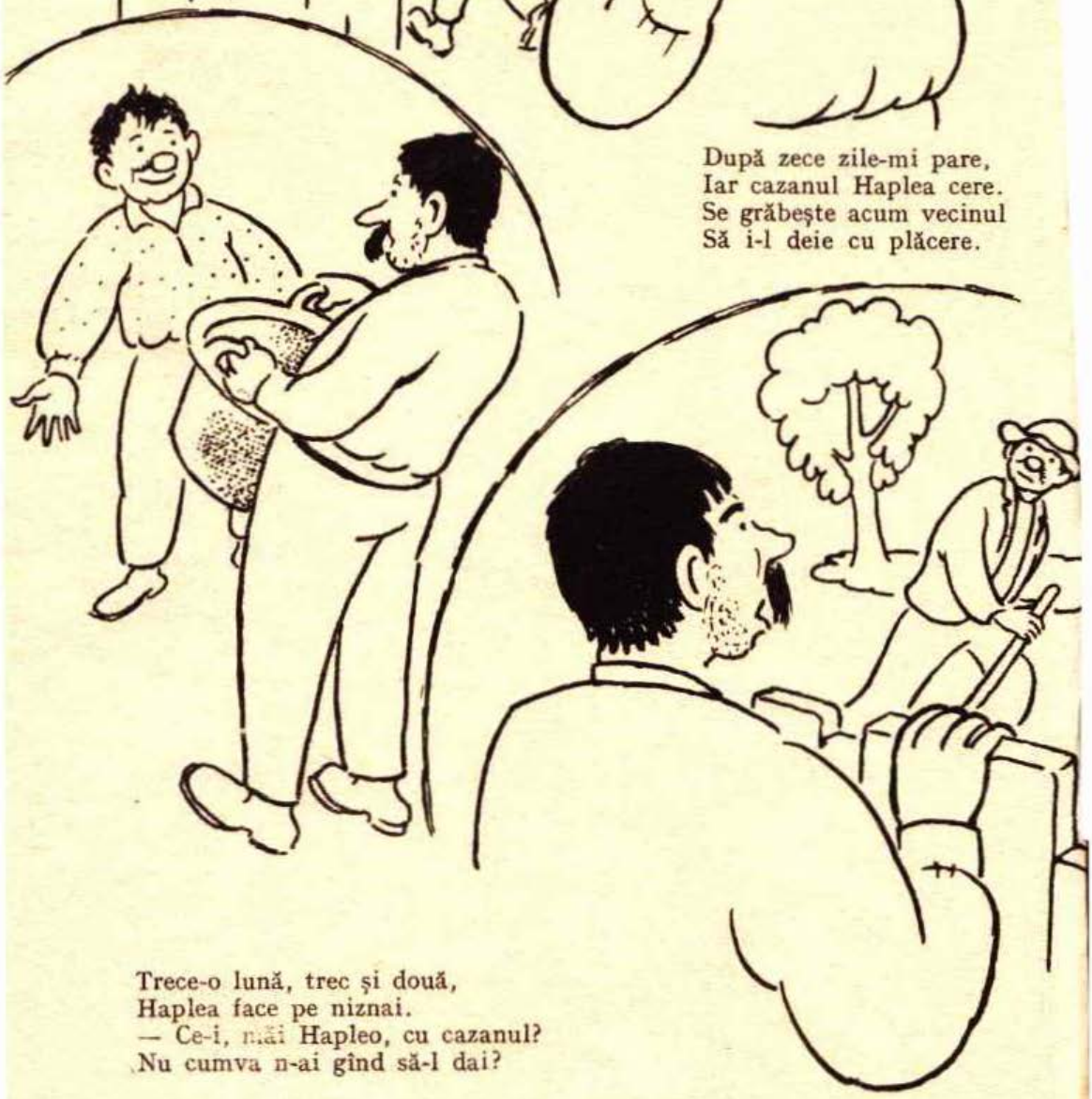

Trece-o lună, trec şi două,
Haplea face pe niznai.
— Ce-i, măi Hapleo, cu cazanul?
Nu cumva n-ai gînd să-l dai?

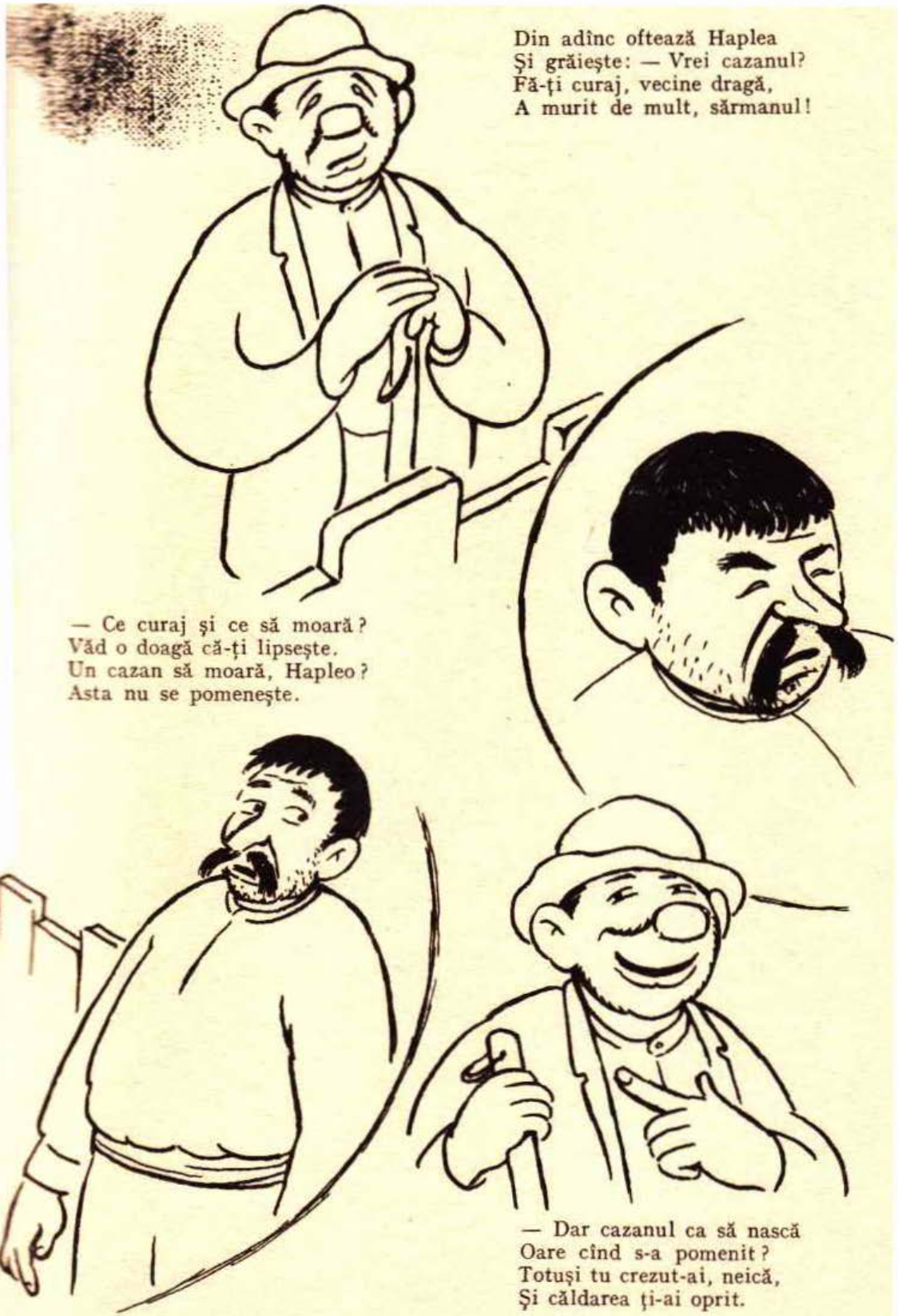

Din adînc oftează Haplea
Şi grăieşte: — Vrei cazanul?
Fă-ţi curaj, vecine dragă,
A murit de mult, sărmanul!

— Ce curaj şi ce să moară?
Văd o doagă că-ţi lipseşte.
Un cazan să moară, Hapleo?
Asta nu se pomeneşte.

— Dar cazanul ca să nască
Oare cînd s-a pomenit?
Totuşi tu crezut-ai, neică,
Şi căldarea ţi-ai oprit.

Pe-ntuneric, iute, Haplea
Mi se-mbracă... Însă cum?
'N rasa popei și potcapul
Și pornește-ntins la drum,

Dar cînd ziua luminează,
Stă pe loc și se privește,
Și ca popă cînd se vede,
'N cap cu pumnii se lovește:

„Măi, da prost a fost crișmarul?
Ptiu, al naibei om sucit!
'N loc pe mine să mă scoale,
El pe popa l-a trezit."

CE IEFTIN A SCĂPAT

Haplea... dar să nu mă spuneţi,
Într-o noapte-a şterpelit
Trei găini şi patru gişte
Însă rău a nimerit,

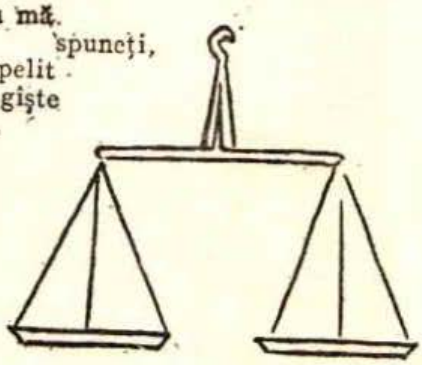

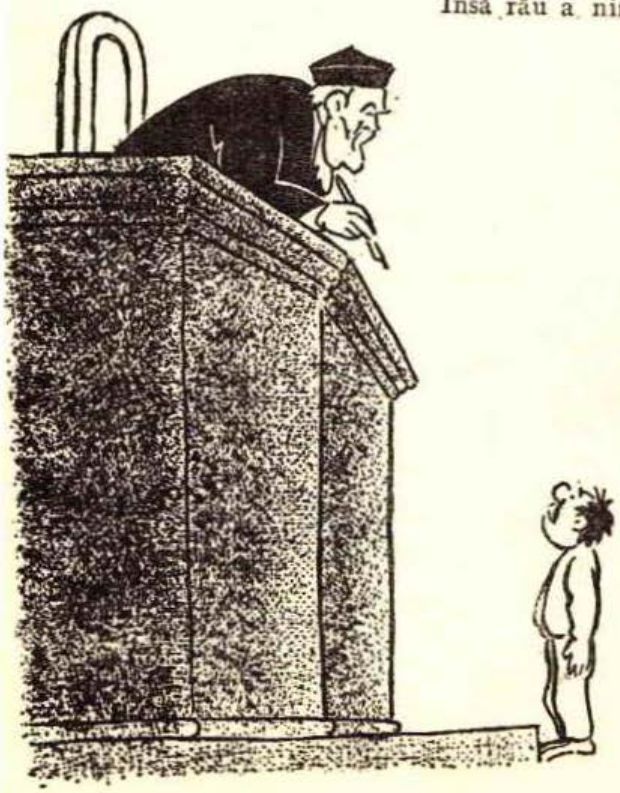

Prins şi dus la judecată,
I se dă osîndă grea:
Din pedepsele din lege
Să-şi aleagă ce o vrea:

Ori să-i dea cinzeci de beţe,
Ori cinzeci de lei dă plată,
Ori cinzeci de căpăţine,
Usturoi să-nghită-ndată.

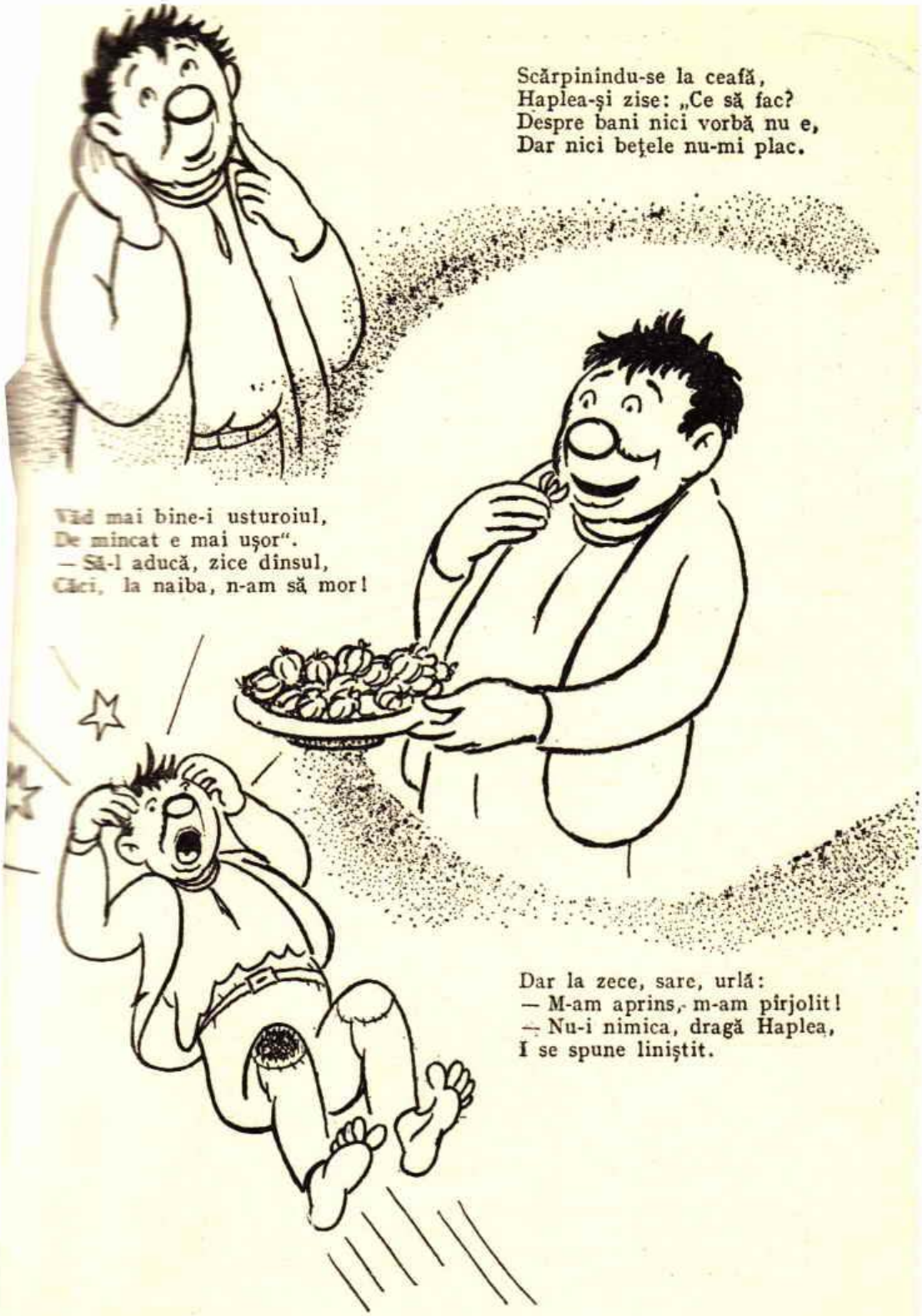

Scărpinindu-se la ceafă,
Haplea-şi zise: „Ce să fac?
Despre bani nici vorbă nu e,
Dar nici beţele nu-mi plac.

Văd mai bine-i usturoiul,
De mincat e mai uşor".
— Să-l aducă, zice dînsul,
Căci, la naiba, n-am să mor!

Dar la zece, sare, urlă:
— M-am aprins, m-am pîrjolit!
— Nu-i nimica, dragă Haplea,
I se spune liniştit.

Îți rămîne încă două:
Ori bătae, ori parale.
— Dați-mi bețe, dar nu tare,
Sînt plăpînd și slab de șale.

— Aoleo! răcnește Haplea
Vreo douăzeci cînd îi dădură.
Încetați că sînt piftie,
Mi-ese sufletul pe gură.

— Bine, Hapleo, scoate-acuma
Lei cinzeci la socoteală.
...Și plătește, cînd mîncase
Usturoi și chelfăneală.

BINE, PEȘTELE, DAR UNDE E PISICA?

Vine Haplea din piață
C-un șalău de patru chile:
– Să-l gătești rasol, nevastă,
Să ne-ajungă patru zile.

Pleacă Haplea, iar Frosina
Îl vîndu șaizeci de lei,
Ca să-și cumpere cu banii
O brățară sau cercei.

Cînd e ora de mîncare,
Vine Haplea-ntins acasă:
— Of, ce poftă am de pește!
Dă mai repede la masă.

— Vai, bărbate, vai, Hăpliță!
Că nu știi ce s-a-ntîmplat,
Că pisica — arz-o focul —
Tot șalăul l-a mîncat.

— Taci din gură, nu se poate,
Că pisica-ar fi plesnit,
Să mănînce patru chile!
Asta nu s-a pomenit.

— L-a mîncat cu cap și coadă,
N-a lăsat un osicior.
— Ah, pisică blestemată,
De te-aș prinde, te omor!

Dar deștept, cum este Haplea,
Nu se lasă-așa-ncîntat,
Bănuește că la mijloc
E ceva cam necurat.

Pune mîna pe pisică
Și pe loc o cîntărește —
Vine tocmai patru chile —
Și Frosinei îi grăește:

— Patru chile e șalăul,
N-am ce zice, dar să-mi spui:
Unde este-acum pisica?
Căci pisica văd că nu-i.

VACA LUI HAPLEA

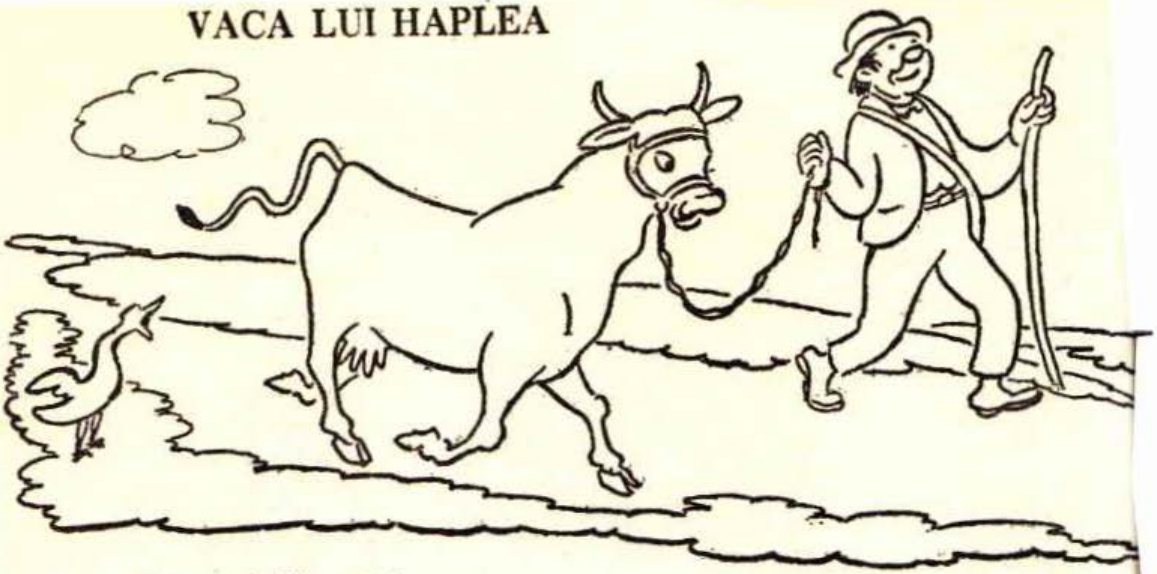

Cine este? Cine este?
Tot mergînd pe drumul mare?
Îl cunoaşteţi: este Haplea
Cu o vacă de vînzare.

Dar pungaşii se-nvoiră
Să-i ia vaca pe nimică:
„Hai să-i zicem noi cu toţii
Că e capră şi chiar mică

Trece Haplea, unu-i strigă:
— Oare capra-i de vînzare?
— Eşti nebun? îi zice Haplea,
Ori nu vezi nămiaza mare.

Mai incolo iacă altul:
— Cum vinzi capra, Hapleo dragă?
— Ori ești chior, 'i-ntoarce vorba,
Ori văd lipsă c-ai o doagă.

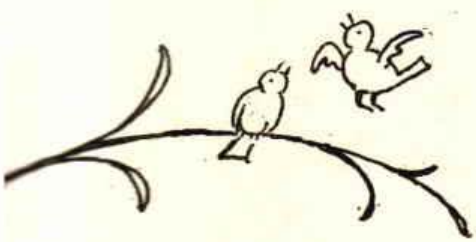

Vine-al treilea și-l întreabă:
— Scumpă-i capra? Cît să-ți dau?
Este mică, jigărită,
Dar de-i ieftină, o iau.

Bietul Haplea-acum se-ntoarce
Şi spre vacă tot priveşte,
Auzind că-i zic toţi capră,
Chiar şi dinsul se-ndoeşte.

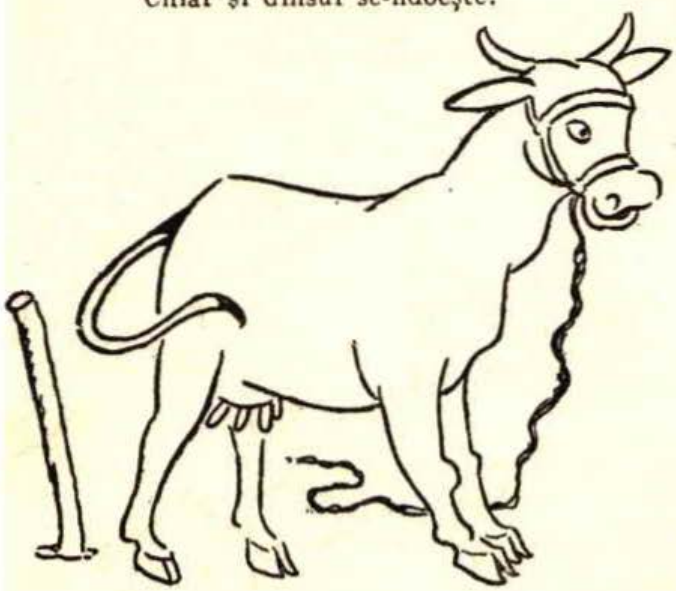

La obor de cum ajunge,
Nemaiştiind el ce să facă,
De vecini se roagă: — Spuneţi,
Asta-i capră ori e vacă?

Toţi zic capră, el o vinde,
Iar acasă Frosei spune:
— Vaca noastră fuse capră,
Ai crezut aşa minune?

E BUNĂ, DAR E REA

Stă Haplea la masă,
Mincînd zău, cît șapte
Și pește și carne
Și ouă și lapte,

Iar cînd să termine,
Femeii grăește:
— Gustat-am de toate,
Doar una lipsește.

Te scoală, și brînză
Din putină scoate,
Căci brînza — se știe —
Capac e la toate

Aşterne şi drege
Mîncări, băutură
Ş-aromă plăcută
Îţi lasă ea-n gură.

— Păi bine, Hăpliţă,
O fi brînza bună,
Dar putina-i goală
Mai bine de-o lună.

— E goală, şi brînză
În casă nu este?
Ei, bravo, Frusino,
Îmi place-aşa veste.

Tu nu știi că brinza
Nu-i bună la masă?
E grea și în gură
Rău miros îți lasă.

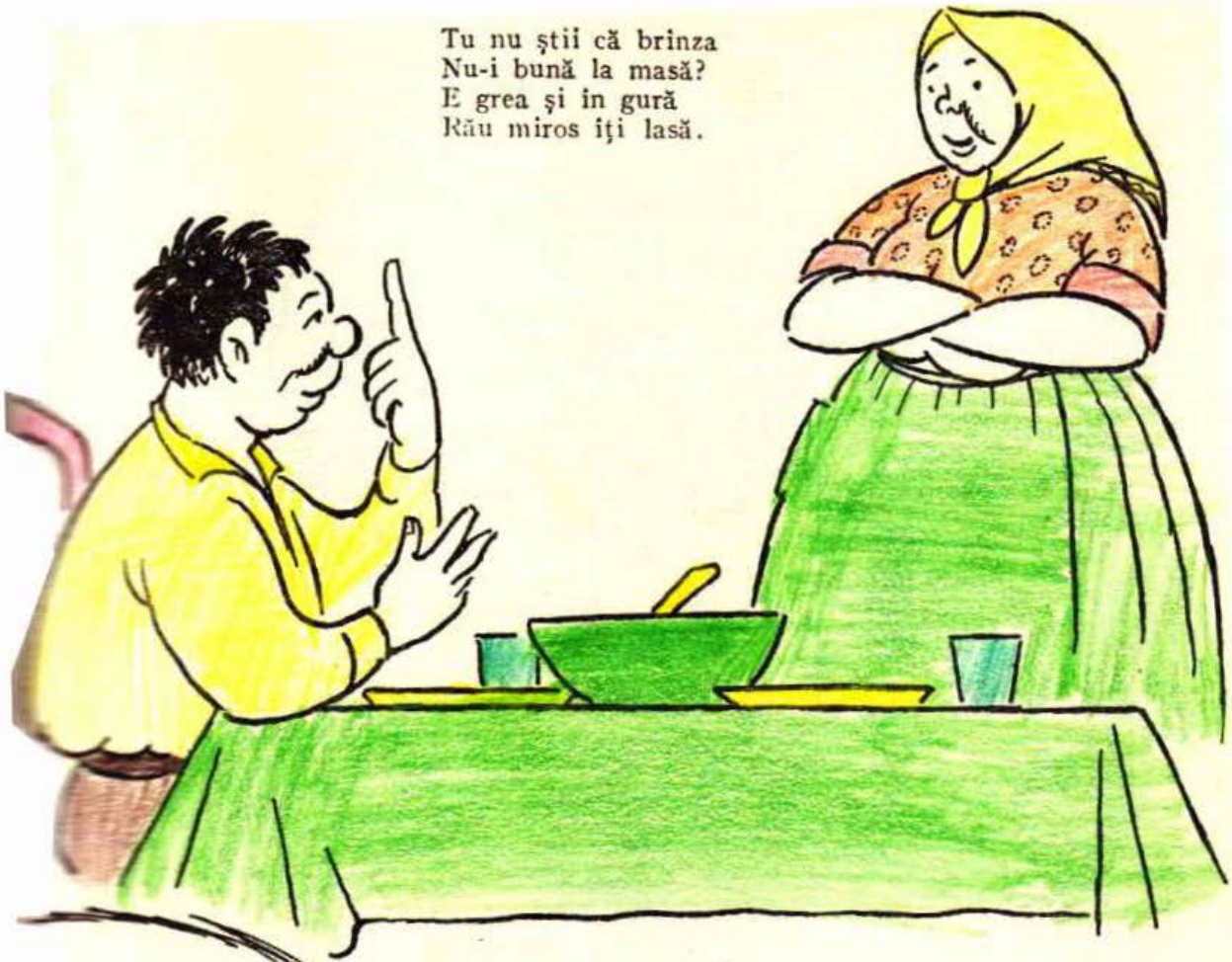

— Dar nu-s trei minute,
De brinză ziceai
Că-i strașnic de bună
Ș-o tot lăudai.

— Cînd o ai, nevastă
E bună, firește;
Da-i rea și grețoasă,
Atunci cînd lipsește.

DACĂ N-AVEA POFTĂ!

Un drumeț ceru lui Haplea
Pentr-o noapte găzduire.
— Vino, nene,-i zice Haplea,
Primitor, cum e din fire.

Ba-l întreabă: Nu ți-e foame?
— Hm! un fleac, așa puțin,
Aș mînca o bucățică,
— N-ar strica ș-un pic de vin.

Haplea pune piinea, vinul
Și se duce să-ngrijească
De mincare: carne, ouă,
Pe drumeț să-l mulțumească.

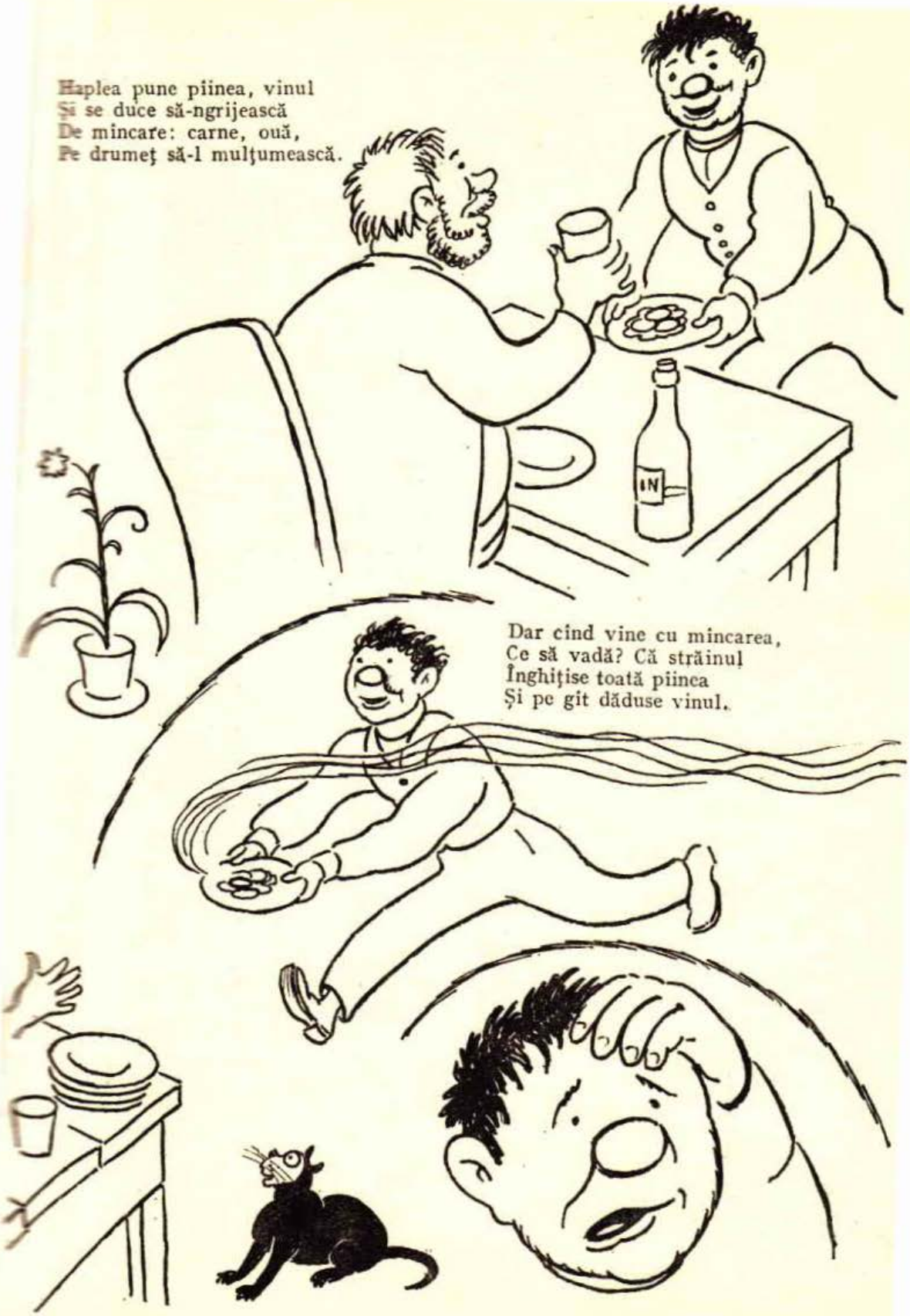

Dar cînd vine cu mincarea,
Ce să vadă? Că străinul
Înghițise toată piinea
Și pe gît dăduse vinul.

„Lacom e, bătu-l-ar naiba!"
Fuga, piine, vin să care,
Dar cînd vine iar la masă,
Nu-i nici urmă de mîncare.
„Mă, da ăsta-i Flăminzilă!"
Merge iar, dar nu-i mijloc,
Ca mîncarea, vinul, piinea,
Să le strîngă la un loc.

— Măi bădie,-ntreabă Haplea,
Ian să-mi spui de unde ești
Și'ncotro îți este drumul?
— Sînt din satul Flăminzești,

Merg la doctor, căci n-am poftă.
Mai nimic nu pot mînca,
Însă cum mă fac mai bine,
Vin din nou la dumneata.

Stau atunci vro zece zile.
— Zece zile?. mulțumesc!
De-i așa, o șterg chiar miine,
Fug din sat, îl părăsesc

CUM I-A PĂCĂLIT HAPLEA

— Fă nevastă, zice Haplea,
Să te rogi lui Dumnezeu
Că norocul tău fu mare
Ca bărbatu-ți să fiu eu.

Sint deștept cum nu e altul,
...Na, să vezi ce-am învirtit,
Cu doi d-ăia, doi Tănase,
Azi la drum eu am pornit.

Cînd venim la podul mare,
Văd douăzeci de lei pe jos,
Bogdaproste îmi zic eu singur,
Uite omul norocos.

Dar amicii, hop cu gura!
Ba că-i asta, ba că-i aia,
Că văzură și ei banii?...
Gata cearta și bătaia.

Să nu zici doar că mi-e frică,
Unu-i Haplea cel vestit.
De-ar fi vorba pe bătaie,
I-aș fi stins și prăpădit.

Dară zic în gîndu-mi singur:
Stai, le trag o păcăleală.
Să mă ție minte bine,
Să-i înșel la socoteală.

„Ce vreți, măi?“ strig cu la dinșii?`

„Uite parte vrem și noi,
Căci hirtia ce ai luat-o
O văzurăm și noi doi.“

Știi ce fac atunci, nevastă?
O, prea greu e de ghicit!
Cîte zece lei din bani-mi
La cei doi le-am împărțit.

Iar hirtia ce găsit-am
Pentru mine o-am ținut.
Zi acum că bărbățelu-ți,
Nu-i deștept și priceput.

SÎNT SAU NU SÎNT HAPLEA?

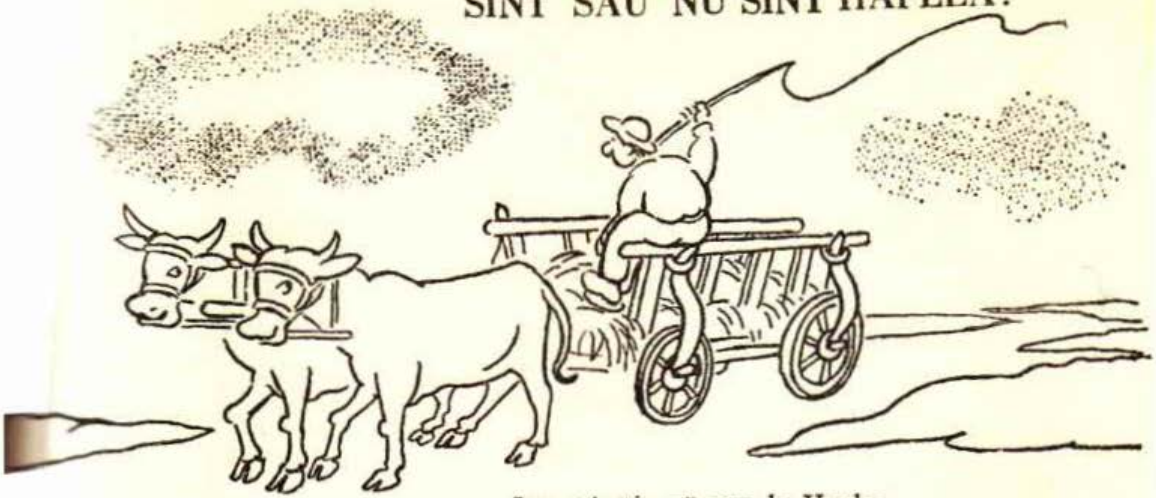

Ian priviți, mă rog, la Haplea,
Stînd pe caru-i cocoțat.
Din popasuri pe la cîrciumi,
Omul e cam afumat.

Dar nu trec nici trei minute
Că Hăpliță-a și adormit.
„Noapte bună, scump prieten,
Fie-ți somnul liniștit!"

Cînd văd boii că stăpînul
Nici nu mișcă, nici nu-i mînă,
Se opresc în drumul mare
Și se culcă pe o rînă.

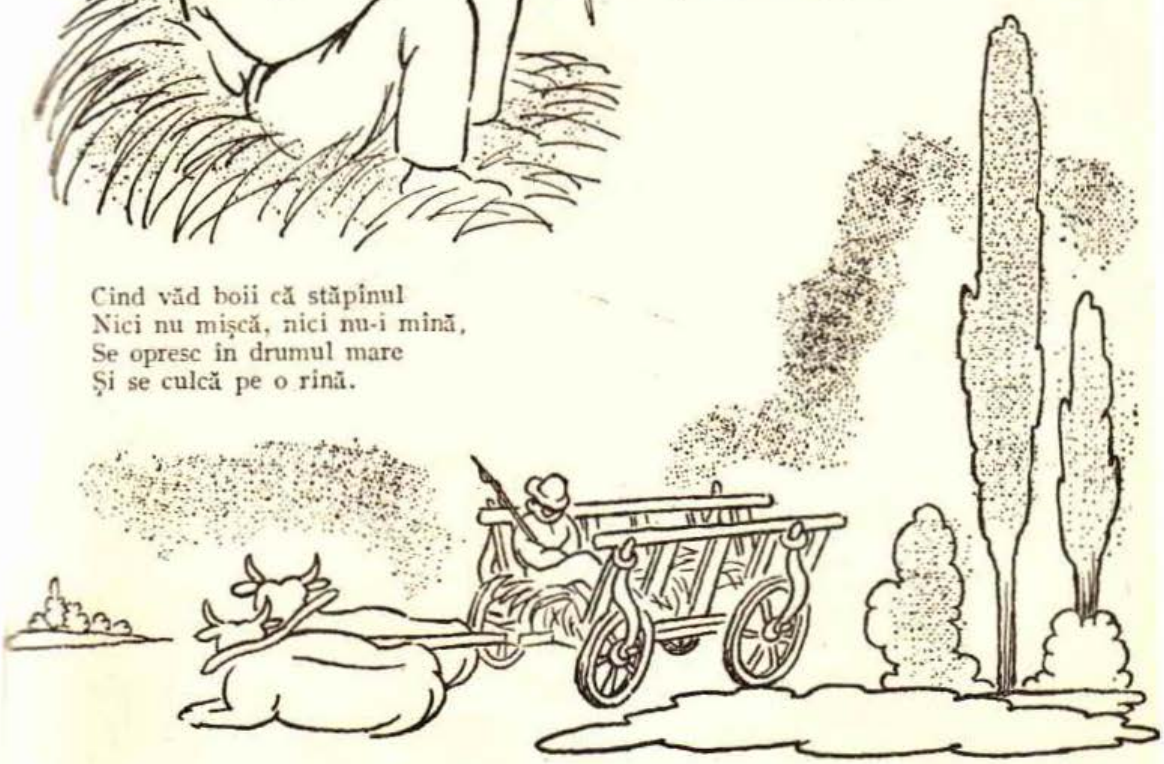

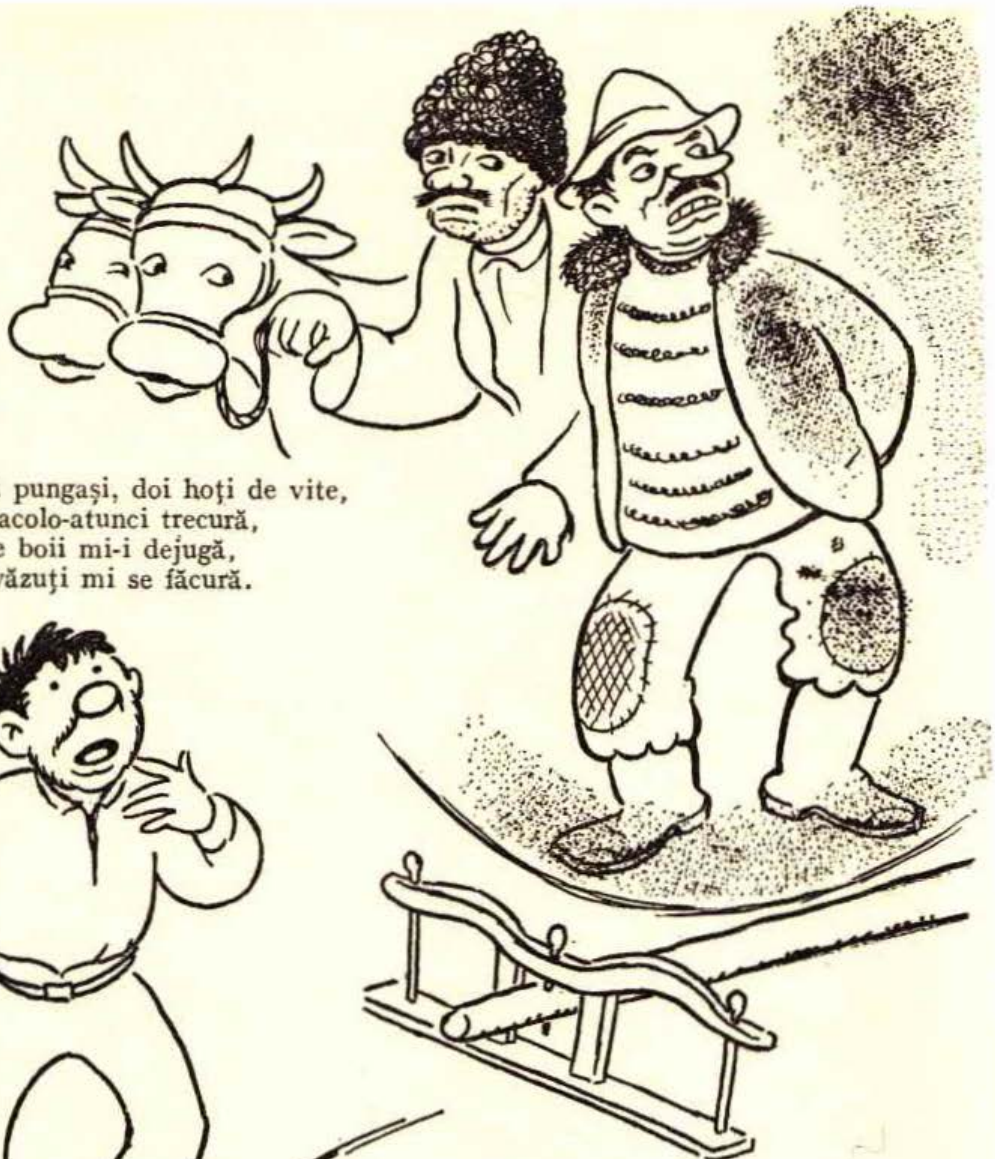

Doi pungaşi, doi hoţi de vite,
Pe acolo-atunci trecură,
Iute boii mi-i dejugă,
Nevăzuţi mi se făcură.

Cam tîrziu, cam pe-nserate,
Hop şi Haplea se trezeşte.
Vede carul dar nu-s boii,
Stă pe loc şi socoteşte:

„Mai acum vro patru ceasuri;
De la tîrg cînd am plecat,
Carul singur nu pornise,
Eu și boi am înhămat.
Va să zică asta-i sigur,
Iară ochii nu mă-nșeală.
Uite carul, dar nu-s boii.
Nu-nțeleg ce socoteală.
Dar e vorba: sînt eu Haplea?
Dacă-s Haplea, m-am pîrlit,
Mi-am pierdut cu boișorii,
Asta-i lucru chiar vădit.
Însă dacă am norocul,
Și nu-s Haplea, am cîștigat
Cîștigat-am carul, nene,
Ce din cer parc-a picat."

CUM A MURIT HAPLEA

Ian priviți ce face Haplea:
În copac sus cocoțat
Taie ramura pe care
dumnealui s-a așezat.

— Ești nebun? îi strigă unul,
Fugi de-acolo, nu tăia.
Cazi, măi Hapleo, și-ți rupi gitul
De n-ai să te poți scula.

Haplea-i zice: — Tacă-ți gura,
Și să-ți vezi de drum frumos...
Dar îndat' se rupe craca,
Buf! și Haplea pică jos.

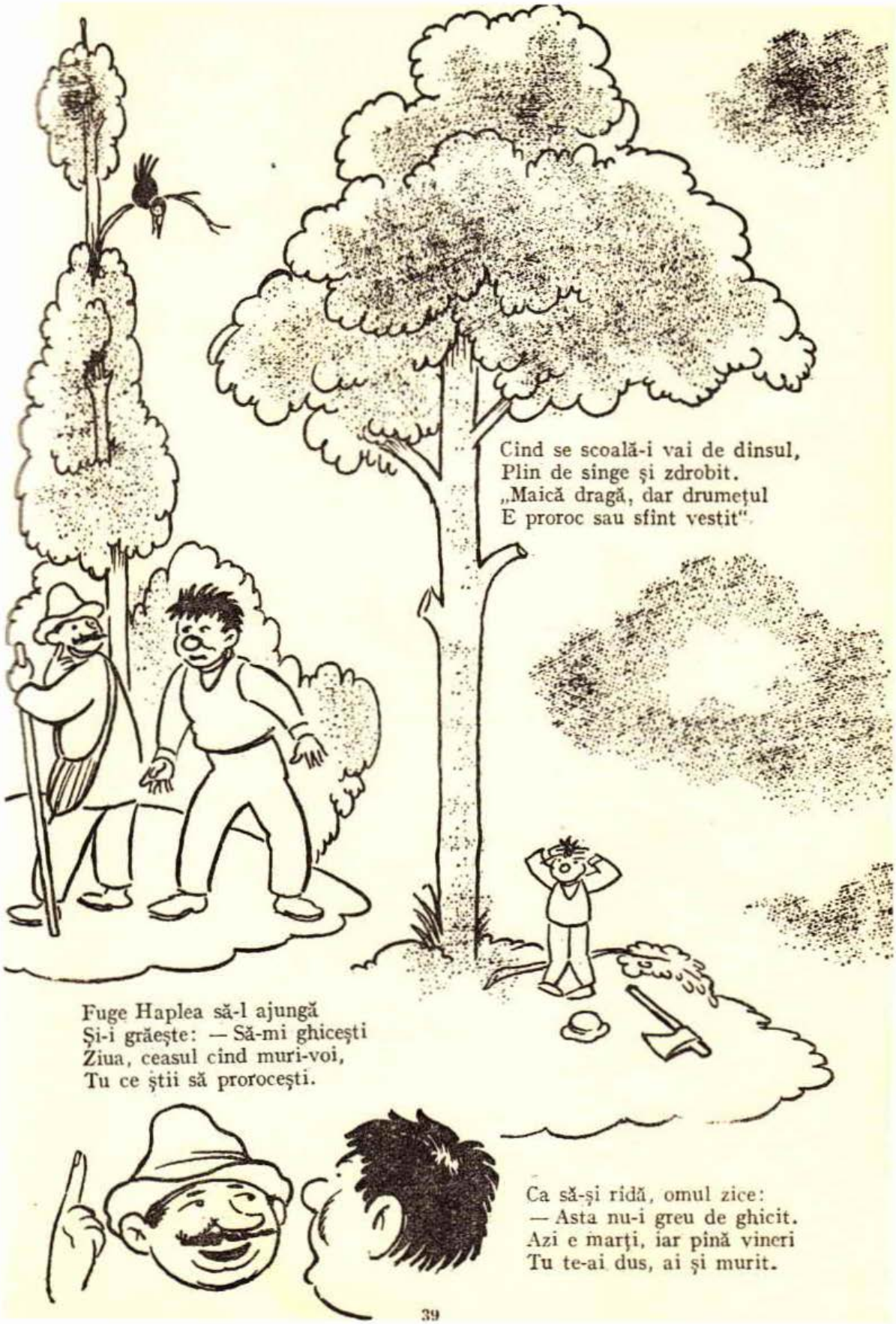

Cind se scoală-i vai de dinsul,
Plin de singe și zdrobit.
„Maică dragă, dar drumețul
E proroc sau sfînt vestit".

Fuge Haplea să-l ajungă
Și-i grăește: — Să-mi ghicești
Ziua, ceasul cînd muri-voi,
Tu ce știi să prorocești.

Ca să-și ridă, omul zice:
— Asta nu-i greu de ghicit.
Azi e marți, iar pînă vineri
Tu te-ai dus, ai și murit.

Vineri, Haplea ling-o apă
Sapă iute un mormint,
Într-o pînză se-nfășoară
Și se culcă la pămint.

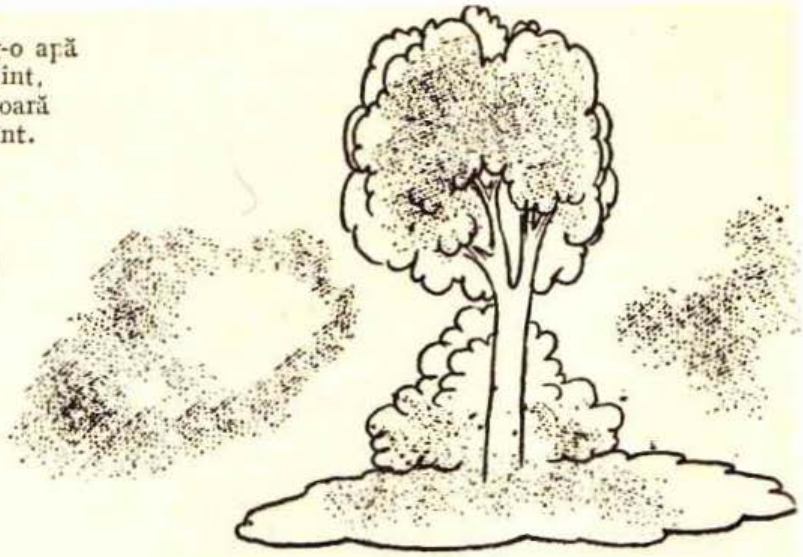

Cam pe seară vin p-acolo
Călători călări vro zece.
— Unde-i podul, ei se-ntreabă,
Căci prin apă nu se treče?

Din mormint le strigă Haplea:
— Eu sînt mort, dar cînd trăiam,
Podul, cum mi-aduc aminte,
Mai la dreapta îl știam.

DOCTORIA LUI HAPLEA

„Vreți de plosnițe și pureci
Sau de muște să scăpați?
Apa mea cea minunată
Hai, veniți s-o cumpărați.

Asta-i mare născocire
Nevăzută, neauzită,
Am găsit-o chiar eu singur,
Din cea minte-mi iscusită."

Cam așa vroește Haplea,
Ca să-și vândă niște apă
Ce de muște și de pureci
Și de plosnițe te scapă.

Îl întreabă însă lumea:
— Bine, Hapleo, dar ne spune,
Cum umblăm cu doctoria
Care face-așa minune?

— Foarte lesne, zice dînsul
Uite, oameni, ascultați:
Țineți purecele-n mină,
Dup-aceea-l gidilați.

Gidilați-l, dar știți unde?
Binișor, la subsioară,
Cum îl gidili, cum el rîde.
Rîde, nene, ca să moară.

Iar rîzînd deschide gura,
Voi atuncea nu mai stați,
Ci îndat-o picătură
Doctorie să-i turnați.

— Ce mai Haplea, zice unul,
Dar ce zor să mă trudesc?
Dacă-l prind să stau să-l gidil,
Chiar în mină îl strivesc.

Vorba Haplea îi întoarce:
— Zici că-n mină l-ai strivi?
De, se poate, dar la asta
Pîn-acum nu mă gîndii.

VISUL LUI HAPLEA

Haplea doarme, deci tăcere,
Rog, umblați mai binișor,
Nici un zgomot, nici o vorbă,
Că-l treziți pe Hăplișor.

Doarme Haplea și visează
Ca și vrabia, mălai.
Că din cer veni la dinsul
Sfîntul Petre cel din rai.

Iar în mînă-i pune sfîntul
Nouă galbeni aurițî.
— Mai dă unul, zice Haplea,
Zece sînt mai potriviți.

— Ba mai dă-mi. — Ba nu se poate,
Fii cu nouă mulțumit.
— Aide, sfinte, încă unul,
Văd că rău te-ai calicit.

Dar vorbind așa cu sfintul,
Haplea somnul își gonește,
Și la mină cînd se uită,
Nici un galben nu lucește.

„Ce făcui, se vaită bietul.
Eu pe sfînt l-am supărat.
Văd, mi-a șters din mină banii.
Poate chiar o fi plecat.

Stai că-l fac să vie iarăși,
Las mai eftin, ne-mpăcăm,
Nu e moarte pentr-un galben.
Nu vreau tîrgul să-l stricăm."

Strins închide ochii Haplea
Și se face c-a dormit,
Mina-ntinde-apoi începe
Să vorbească mai smerit:

— Adă, sfinte, banii-ncoace
Nouă fie, nu-i nimic,
Treacă unul de la mine,
Să nu zici că sînt calic.

VIȚELUL LUI HAPLEA

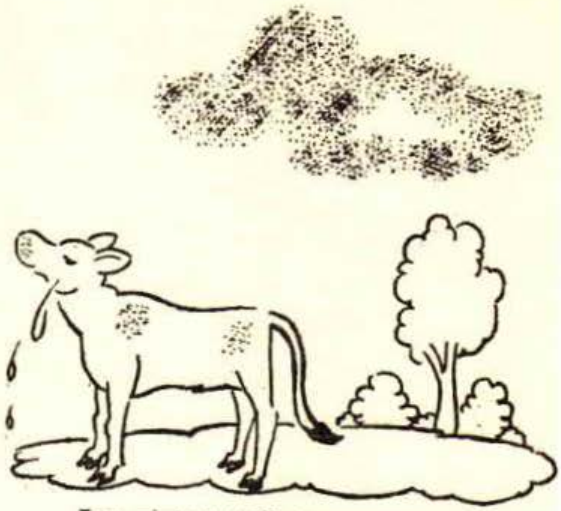

I-a murit lui Haplea vaca
Și-mbrăcat în doliu mare,
Un viței ce-i mai rămase
Vrea să-l ducă spre vînzare.

Trage Haplea de frînghie,
Dar viței — ți-ai găsit —
Stă pe loc și nu se mișcă
De pămînt parcă-i lipit.

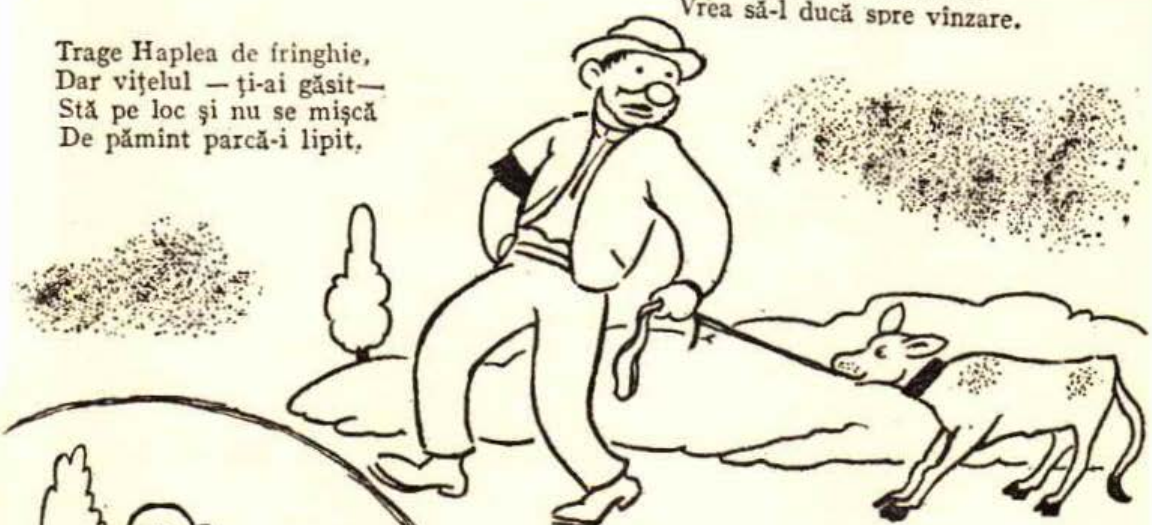

Ba-i arată niște iarbă,
Ba-l împinge de la spate,
„Hai te mișcă și pornește!"
Zice, dar degeaba-s toate.

„Hei drăcie!" strigă Haplea
Și de git acum il stringe,
Doar o merge, dar vițelul,
Nemișcat tot stă și plinge.

„Haide mă, lua-te-ar dracul"
Strigă Haplea mîniat,
De urechi, de coadă-l trage, —
Viteluș-u-i nemișcat.

Ba mi-l ia cu binișorul:
„Zău, de ce mă chinuești?
Nu ți-e milă și de mine?
Fă-mi hatirul să pornești.

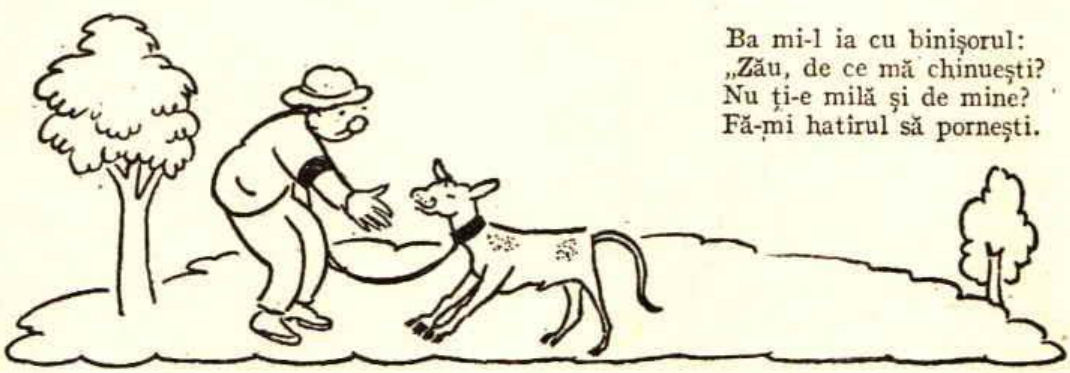

Na, te las să mergi tu liber..."
Și frînghia jos lăsă...
Fuge hoțul drept spre casă —
Haplea coada-i apucă.

Ce să facă bietul Haplea?
Ia în circă pe viţel
Ş-o porneşte — cine-l vede,
Ride, face haz de el.

Obosit, îl lasă iarăşi,
Şi-l leagă de un copac.
Deodată Haplea-i vesel:
„Am găsit, stăi că ţi-o fac!"

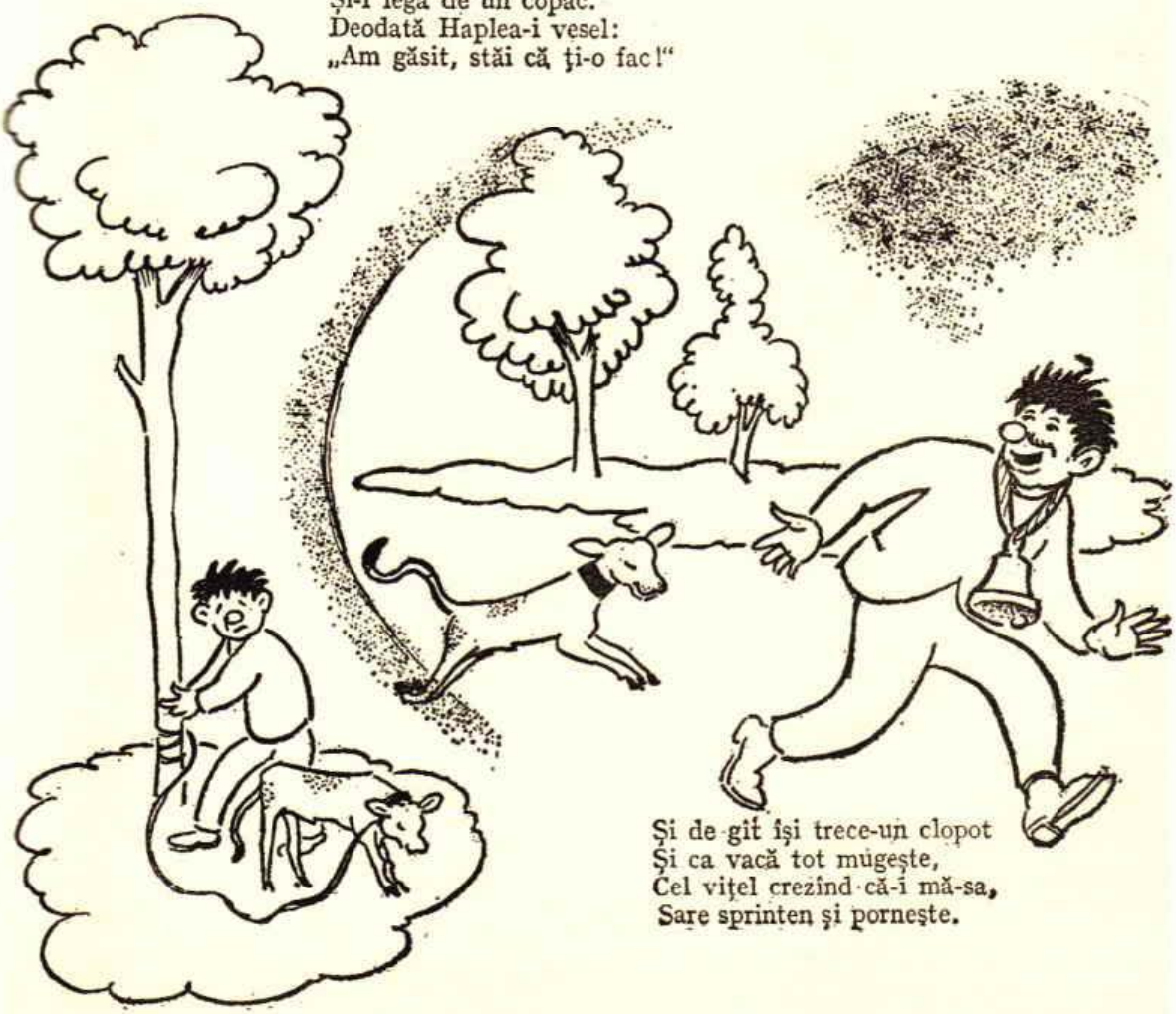

Şi de git îşi trece-un clopot
Şi ca vacă tot mugeşte,
Cel viţel crezînd că-i mă-sa,
Sare sprinten şi porneşte.

HAPLEA ȘI CERȘETORUL

Sus pe-acoperișul casei
Haplea stind lungit la soare,
Auzi că jos în stradă
Unu-l chiamă să coboare

— Domnu Haplea, strigă omul,
Vino-ndată mai degrabă,
Am o vorbă eu cu tine,
Ai să vezi ce mare treabă.

Cam cu greu coboară Haplea
Pe cea scară, ruptă, veche,
Jos cînd vine: — Ce e, nene?
Îl întreabă la ureche.

— Uite ce e, fie-ți milă,
Sînt bătrîn și cerșetor,
Dă-mi o pîine de pomană
Că de foame-s muritor.

— Pentru asta, zise Haplea,
M-ai luat tu de la treabă?
Bine, stai puțin, așteaptă...
Și se urcă pe cocioabă.

Iar de-acolo-i face semne
Și bătrînului grăiește:
— Moșulică, vino-ncoace,
Hai, pe scară sus poftește.

Tremurînd se urcă omul.
Însă Haplea știți ce face?
— Zău, n-am pîine, că ți-aș da-o
Du-te dar cu Domnu-n pace.

— D-apoi bine, zice moșul,
Asta jos puteai s-o spui.
Ce nevoie ca la vîrsta-mi
Pîn-aicea să mă sui?

Îi întoarce vorba Haplea:
—Tu puteai și mai ușor,
Ca să-mi spui de jos cea treabă
Făr' să faci să mă cobor.

DOCTOR HAPLEA

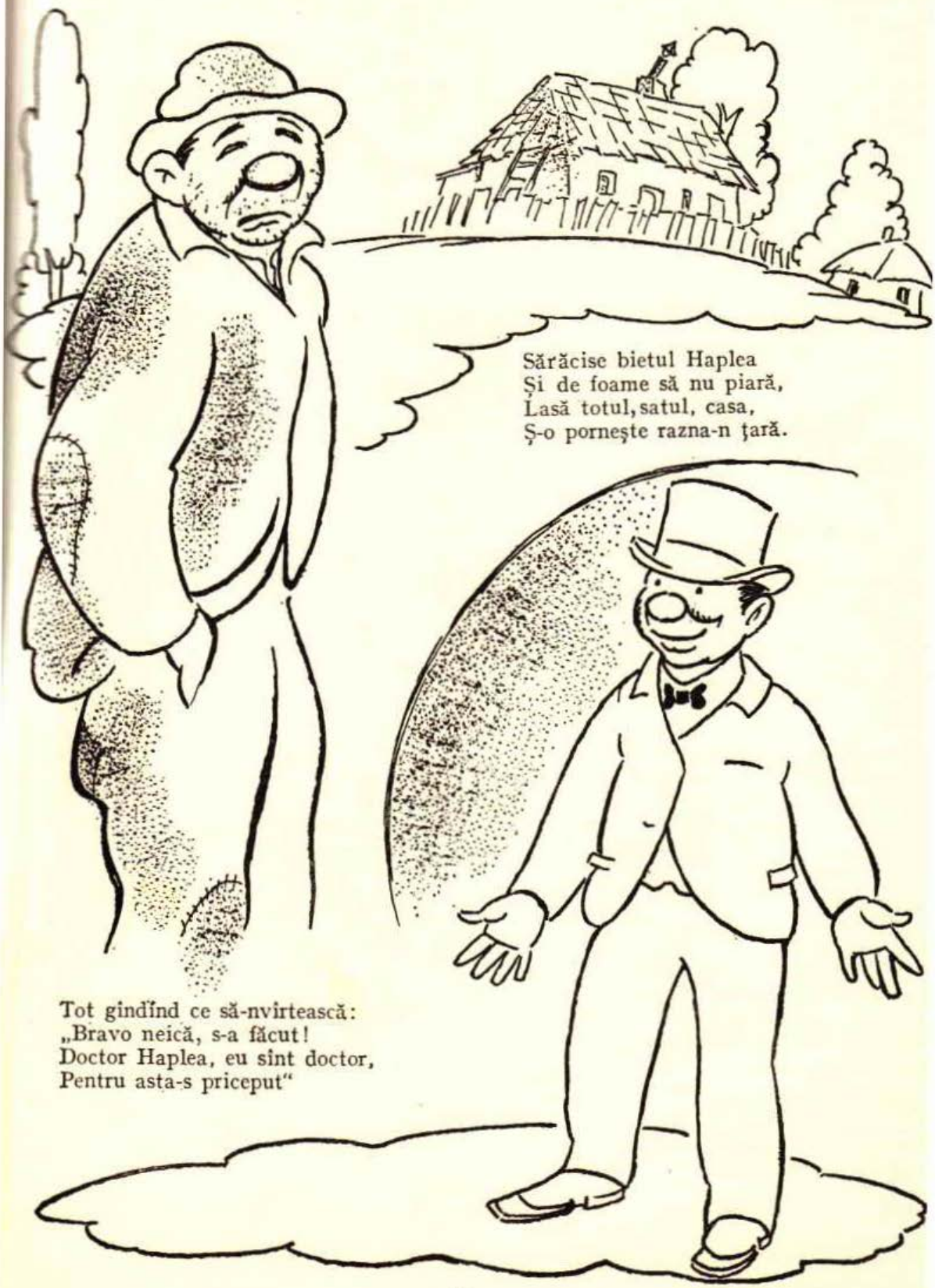

Sărăcise bietul Haplea
Și de foame să nu piară,
Lasă totul, satul, casa,
Ș-o porneşte razna-n ţară.

Tot gindînd ce să-nvirtească:
„Bravo neică, s-a făcut!
Doctor Haplea, eu sînt doctor,
Pentru asta-s priceput"

Și cum intră într-o comună,
Strigă Haplea-n gura mare:
„Eu sînt doctor, iar bolnavii,
Chiar de moarte au scăpare."

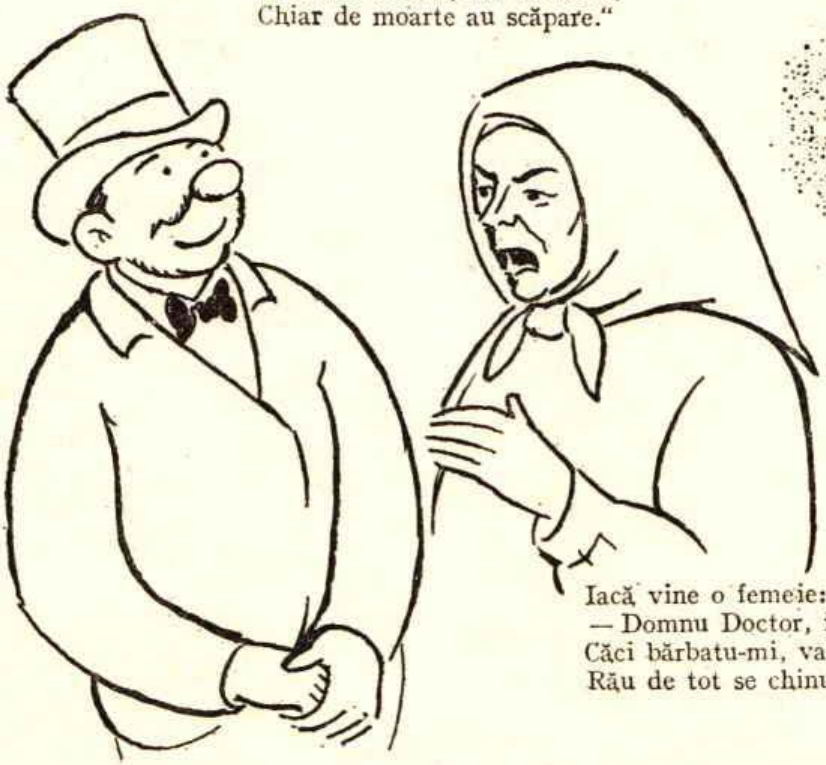

Iacă vine o femeie:
— Domnu Doctor, ian poftește,
Căci bărbatu-mi, vai de mine!
Rău de tot se chinuiește.

Merge Haplea și-l întreabă,
Cum îi vine, unde-l doare,
Iar femeii îi șoptește:
— Fii pe pace că nu moare!

Numai dați-mi niște piine,
Vin un litru, carne, ouă,
Ca să fac o doctorie
Și să-l scap, într-o zi, două.

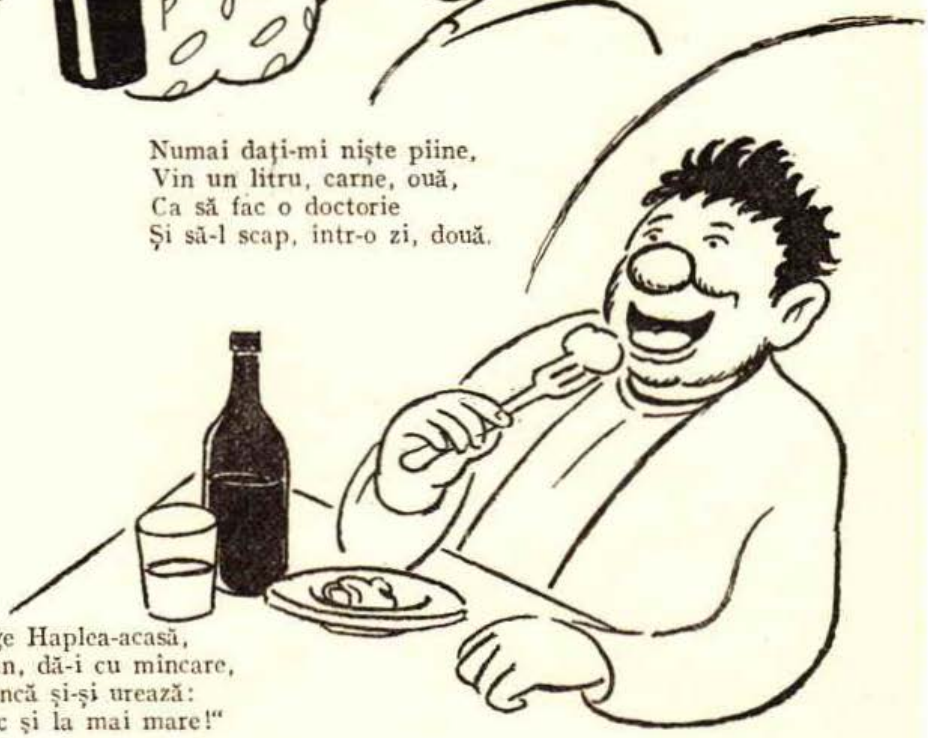

Cum ajunge Haplea-acasă,
Dă-i cu vin, dă-i cu mîncare,
Bea, mănîncă și-și urează:
„Hai noroc și la mai mare!"

Dar bolnavul peste noapte
'Nchise ochii pe vecie.
„Ce mai doctor fuşi, măi Hapleo,
Şi ce fu cea doctorie?"

— A murit, să-l ierte Domnul,
Dar pe unul l-am scăpat,
M-am scăpat pe mine însumi
Căci de foame-aş fi crăpat.

CUM HAPLEA A CÎȘTIGAT PRINSOAREA

Nu vrea Haplea și nici Frosa
De măgar ca să-ngrijească.
„Ba că-i rindul tău!" „Ba nu e!"
Și-i lăsat să flăminzească.

— Hai să facem, zise Haplea,
De tăcere o prinsoare;
Cine-ntîi vorbește, pierde,
De măgar el grijă are.

Tace Haplea, tace Frosa,
Dar nu rabdă mult Frosina,
Ca să stea cu gura-nchisă
Și se duce la vecina.

Vine-un hoț acum în casă
Și se pune pe ciordit,
Dar cu ochii dînd de Haplea,
Stă năuc și zăpăcit.

Haplea tace, nu se mișcă
Hoțul cam incurajat
Și crezînd că mort e Haplea,
De nădragi l-a desbrăcat.

Hoțul pleacă, Haplea tace,
Ba nu scoate nici o vorbă,
Din vecini veni acuma
Un băiat cu niște ciorbă.

— M-a trimis, ii zise, Frosa...
Cu un deget Haplea-ncepe
Pe la cap să-l învîrtească.
Știți băiatul ce pricepe?

Ca pe cap să-i toarne ciorba.
— Bine, Hapleo, i-a grăit.
Pe obraz, pe cap i-o vărsă...
Vai ce rău l-a opărit!

Cum pe seară vine Frosa,
Vede casa jefuită,
Haplea gol și ars de ciorbă.
Și-l întreabă, foc răstită:

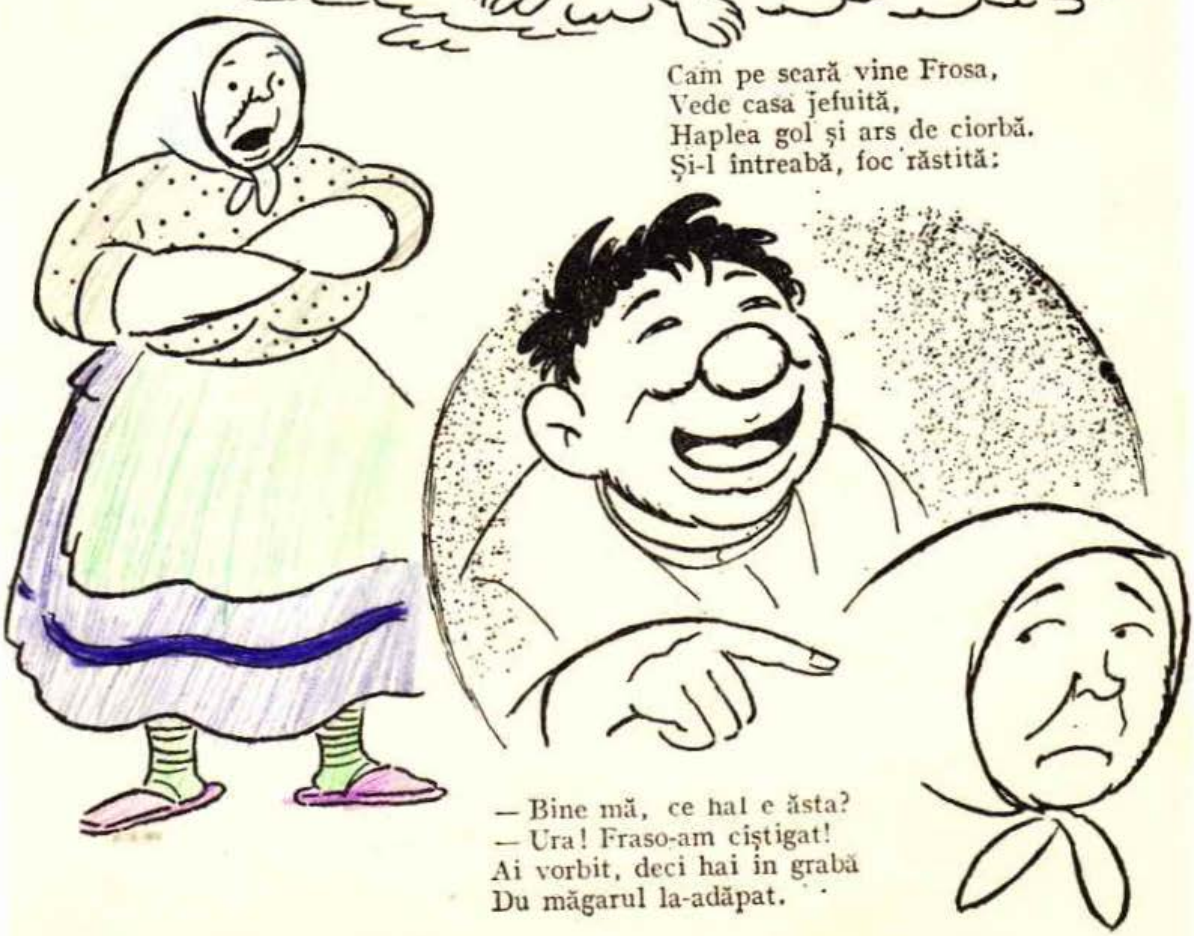

— Bine mă, ce hal e ăsta?
— Ura! Fraso-am ciștigat!
Ai vorbit, deci hai in grabă
Du măgarul la-adăpat.

DEȘTEPTUL DE HAPLEA

La stăpin se bagă Haplea
Și muncește, zău, în lege,
Un cusur doar are dînsul:
Cam de-a-ndoaselea - nțelege

Măi Hăpliță-l ceartă omul,
Prea le faci și tu de oaie,
Eu zic albă, tu vezi neagră,
Prea văd mintea nu te taie.

Fii deștept, isteț, băiete,
„Fă o treabă" cînd ți-oi spune,
Să pricepi, să faci tu șapte
Și să iasă toate bune.

Într-o zi îi zice: — Hapleo,
Uite, capul mă cam doare,
Mergi să cumperi aspirină,
Dar să vii în fuga mare.

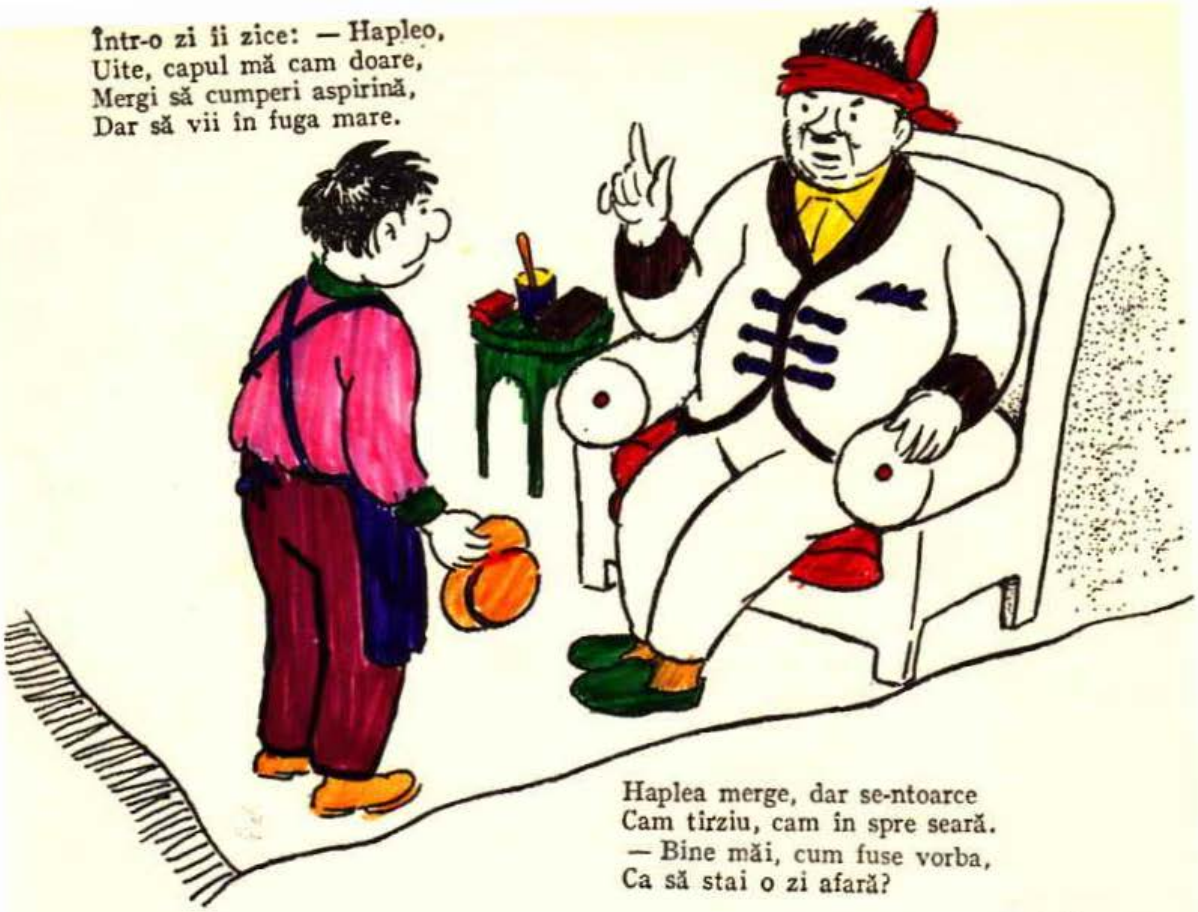

Haplea merge, dar se-ntoarce
Cam tîrziu, cam în spre seară.
— Bine măi, cum fuse vorba,
Ca să stai o zi afară?

Ride Haplea și-i grăiește:
— Ei, jupîne, m-am schimbat,
Să fac șapte-n loc de una:
Vorba ceea n-am uitat.

Cînd mă duc la „aspirină"
Stau în drum, mă socotesc:
Poate capul să nu-i treacă,
Hai la doctor să-l vestesc.

Dar un doctor, îmi zic iară,
De la moarte nu te scapă,
Și de moare biet jupînul,
Fără preot nu se-ngroapă.

Merg la preot, merg la ciocli,
Și sicriu am poruncit,
Flori, coroane, toate-s gata,
Mori, jupîne, liniștit.

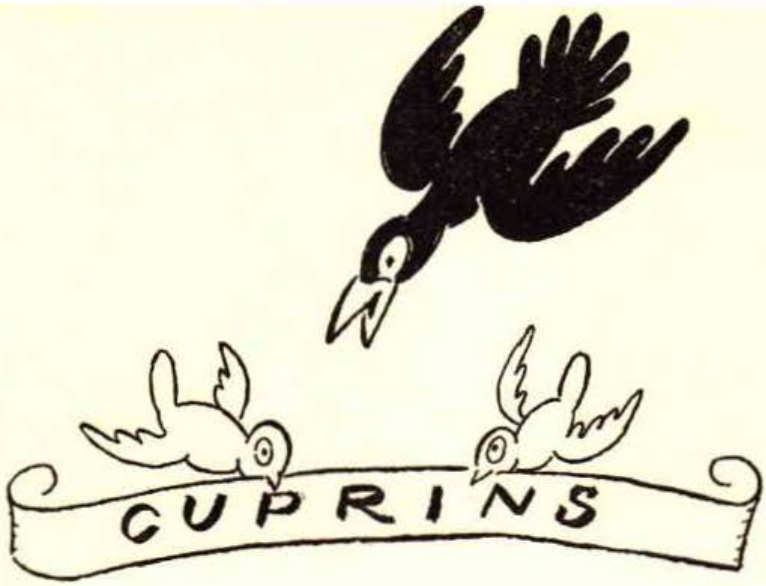

Măgarul lui Haplea	3
Plătește, că te-am prins!	5
Socoteala lui Haplea	7
Tunde-l, neică!	9
Haplea... nu e Haplea...	13
Ce ieftin a scăpat	16
Bine, peștele, dar unde e pisica?	19
Vaca lui Haplea	22
E bună, dar e rea	25
Dacă n-avea poftă!	28
Cum i-a păcălit Haplea	32
Sînt sau nu sînt Haplea?	35
Cum a murit Haplea	38
Doctoria lui Haplea	41
Visul lui Haplea	44
Viţelul lui Haplea	47
Haplea şi cerşetorul	50
Doctor Haplea	53
Cum Haplea a ciştigat prinsoarea	57
Deşteptul de Haplea	60

EDITURA ION CREANGĂ

Lei 12,50